PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2008. gada 22. oktobrī *

Apvienotās lietas T-309/04, T-317/04, T-329/04 un T-336/04

***TV 2/Danmark A/S***, Odense [*Odense*] (Dānija), ko pārstāv O. Koktvedgords [*O. Koktvedgaard*] un M. Torningers [*M. Thorninger*], advokāti,

prasītāja lietā T-309/04,

ko atbalsta

***Union européenne de radio-télévision* (*UER*)**, Gransakonē [*Grand-Saconnex*] (Šveice), ko pārstāv A. Karneluti [*A. Carnelutti*], advokāts,

persona, kas iestājusies lietā T-309/04,

**Dānijas Karaliste**, ko pārstāv J. Molde [*J. Molde*], pārstāvis, kam palīdz P. Bīrings [*P. Biering*] un K. Lundgords Hansens [*K. Lundgaard Hansen*], advokāti,

prasītāja lietā T-317/04,

* Tiesvedības valoda — angļu un dāņu.

***Viasat Broadcasting UK Ltd***, Vestdreitona [*West Drayton*], Midlseksa [*Middlesex*] (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv S. Hjelmborgs [*S. Hjelmborg*] un M. Onorē [*M. Honoré*], advokāti,

prasītāja lietā T-329/04,

ko atbalsta

***SBS TV A/S***, agrāk *TV Danmark A/S*, Skovlunde [*Skovlunde*] (Dānija),

un

***SBS Danish Television Ltd***, agrāk *Kanal 5 Denmark Ltd*, Haunslova [*Hounslow*], Midlseksa (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv D. Vandermēršs [*D. Vandermeersch*], K. U. Karls [*K.-U. Karl*] un H. Peics [*H. Peytz*], advokāti,

personas, kas iestājušās lietā T-329/04,

***SBS TV A/S***,

***SBS Danish Television Ltd***,

prasītājas lietā T-336/04,

ko atbalsta

***Viasat Broadcasting UK Ltd***,

persona, kas iestājusies lietā T-336/04,

pret

**Eiropas Kopienu Komisiju**, ko lietās T-309/04, T-317/04, T-329/04 pārstāv H. Stēvlbeks [*H. Støvlbæk*] un M. Nījārs [*M. Niejahr*], lietā T-329/04 — N. Kāns [*N. Kahn*] un lietā T-336/04 — Kāns un Nījārs, pārstāvji,

atbildētāja lietās T-309/04, T-317/04, T-329/04 un T-336/04,

ko atbalsta

***SBS TV A/S***,

***SBS Danish Television Ltd***,

un

***Viasat Broadcasting UK Ltd***,

personas, kas iestājušās lietā T-309/04,

un

**Dānijas Karaliste,**

***TV 2/Danmark A/S***

un

***UER***,

personas, kas iestājušās lietās T-329/04 un T-336/04,

lietās T-309/04 un T-317/04 par prasībām pirmām kārtām atcelt Komisijas 2004. gada 19. maija Lēmumu 2006/217/EK par Dānijas īstenotajiem pasākumiem attiecībā uz *TV 2/Danmark* (OV 2006, L 85, 1. lpp., kļūdas labojums — OV 2006, L 368, 112. lpp.) un, pakārtoti, atcelt šī lēmuma 2. pantu vai šī panta 3. un 4. punktu un lietās T-329/04 un T-336/04 par prasībām atcelt šo pašu lēmumu tiktāl, ciktāl ar to konstatēta valsts atbalsta, kas daļēji ir ar kopējo tirgu saderīgs, esamība.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], (referents), tiesneses E. Martinša Ribeiru [*E. Martins Ribeiro*] un K. Jirimēe [*K. Jürimäe*],

sekretāre K. Kristensena [*C. Kristensen*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2007. gada 7. un 8. novembra tiesas sēdes,

pasludina šo spriedumu.

**Spriedums**

**Atbilstošās tiesību normas**

1 EKL 16. pantā paredzēts:

"Neskarot [EKL] 73., [EKL] 86. un [EKL] 87. panta noteikumus un ņemot vērā nozīmi, kāda sabiedriskiem pakalpojumiem ir Savienības kopīgo vērtību sistēmā, kā arī to nozīmi sociālas un teritoriālas kohēzijas veicināšanā, Kopiena un dalībvalstis,

nepārsniedzot savas attiecīgās pilnvaras un šā Līguma piemērošanas jomu, rūpējas, lai šādi pakalpojumi pamatotos uz tādiem principiem un nosacījumiem, kas ļauj īstenot to uzdevumu."

2 EKL 86. panta 2. punktā paredzēts:

"Uz uzņēmumiem, kam uzticēti pakalpojumi ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi [..] attiecas šajā Līgumā ietvertie noteikumi un jo īpaši noteikumi par konkurenci, ja šo noteikumu piemērojums *de iure* vai *de facto* netraucē veikt tiem uzticētos konkrētos uzdevumus. Tie nedrīkst ietekmēt tirdzniecības attīstību tiktāl, lai kaitētu Kopienas interesēm."

3 EKL 87. panta 1. punktā paredzēts:

"Ja vien šis Līgums neparedz ko citu, ar kopējo tirgu nav saderīgs nekāds atbalsts, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm."

4 EKL 311. pantā paredzēts:

"Protokoli, kas pēc dalībvalstu savstarpējas vienošanās pievienoti šim Līgumam, ir daļa no tā."

5 Protokolā par sabiedriskās radioraidīšanas sistēmu dalībvalstīs, kurš ar Amsterdamas līgumu tika ieviests kā EK līguma pielikums (OV 1997, C 340, 109. lpp.; turpmāk tekstā — "Amsterdamas protokols"), paredzēts:

"[Dalībvalstis], uzskatot, ka sabiedriskās apraides sistēma dalībvalstīs ir tieši saistīta ar katras sabiedrības demokrātiskām, sociālām un kultūras prasībām un ar nepieciešamību saglabāt viedokļu dažādību plašsaziņas līdzekļos, ir vienojušās par šādām interpretējošām tiesību normām, kuras tiek pievienotas [EK] līguma pielikumā:

[EK] līguma noteikumi neskar dalībvalstu iespējas nodrošināt valsts apraides finansējumu, ja šādu finansējumu piešķir apraides organizācijām, lai tās izpildītu valsts pasūtījumu, ko tām uzticējusi, noteikusi un organizējusi attiecīgā dalībvalsts, un ja šāds finansējums nav pretrunā kopējām interesēm, iespaidojot tirdzniecības nosacījumus un konkurenci Kopienā, tomēr ņemot vērā valsts pasūtījuma izpildi."

6 2001. gada 15. novembrī Komisija publicēja Paziņojumu par valsts atbalsta noteikumu piemērošanu sabiedriskajai apraidei (OV C 320, 5. lpp.; turpmāk tekstā — "Paziņojums

par apraidi"), kurā tā izklāstīja principus, uz kuriem tā pamatojas, piemērojot EKL 87. pantu un EKL 86. panta 2. punktu attiecībā uz sabiedrisko raidorganizāciju iestāžu valsts finansējumu.

**Prāvu rašanās fakti**

7 Dānijā ir divas valsts apraides organizācijas, pirmkārt, "Danmarks Radio" (turpmāk tekstā — "*DR*") un, otrkārt, "TV 2/Danmark" (turpmāk tekstā — "*TV2*"); 2003. gada 1. janvārī gan no grāmatvedības, gan nodokļu maksāšanas viedokļa *TV2* tika aizstāts ar *TV 2/Danmark A/S* (turpmāk tekstā — "*TV2 A/S*"). *DR* tiek finansēts gandrīz tikai no licenču līdzekļiem. *TV2* daļēji tiek finansēts no licenču līdzekļiem, bet daļēji arī no ieņēmumiem no reklāmas.

8 *TV2* tika dibināts 1986. gadā, pamatojoties uz 1986. gada 4. jūnija *lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed* (Likums, ar kuru groza Likumu par apraides pakalpojumiem) Nr. 335 (turpmāk tekstā — "1986. gada likums, ar kuru dibināts *TV2*"), kā neatkarīgs uzņēmums. *TV2* sāka raidīt 1988. gada 1. oktobrī. Tas raida zemes raidītāju kanālā *TV2* un 2000. gadā sāka raidīt arī satelītkanālā *TV2 Zulu*. 2002. gada beigās *TV2 Zulu*, kas līdz tam bija sabiedrisks apraides kanāls, tika pārveidots par maksas komerckanālu.

9 Bez valsts apraides organizācijām Dānijas valsts mēroga televīzijas tirgū ir arī divi komerctelevīzijas uzņēmumi, pirmkārt, uzņēmumu apvienība, kuru veido *SBS TV A/S* un *SBS Danish Television Ltd* (turpmāk tekstā attiecīgi — "*SBS A/S*" un "*SBS Ltd*", bet,

aplūkojot tās kopā, "*SBS*"), otrkārt, sabiedrība *Viasat Broadcasting UK Ltd* (turpmāk tekstā — "*Viasat*").

10 *SBS A/S* un *SBS Ltd* pieder *SBS Broadcasting SA*, Luksemburgas sabiedrībai, kas pārvalda televīzijas un radio stacijas vairākās dalībvalstīs.

11 *SBS A/S*, agrāk *TV Danmark A/S*, kopš 1997. gada aprīļa zemes raidītāju kanālā pārraida komerctelevīzija *TV Danmark 2. TV Danmark 2*, kas atrodas Kopenhāgenā, stacijas raidījumi ar satelīta palīdzību turklāt tiek pārraidīti dažādiem kabeļoperatoriem un Dānijas *DTH* (*DirectToHome* (satelīta apraide tieši dzīvesvietā)) mājsaimniecībām pārējā valsts daļā.

12 *SBS Ltd*, agrāk *Kanal 5 Denmark Ltd*, kas dibināta 1999. gadā ar nosaukumu *TV Danmark 1 Ltd* un šādi saukta līdz 2004. gadam, kopš 2000. gada 1. janvāra pārraida ar satelīta palīdzību komerctelevīzijas kanālu *Kanal 5* (sākotnēji saukts par *TV Danmark 1*) no Apvienotās Karalistes un ar šīs valsts izsniegtu licenci.

13 *Viasat* pieder *Modern Times Group* (*MTG*), daudznacionālai grupai, kas darbojas plašsaziņas līdzekļu nozarē. Atbilstoši Apvienotajā Karalistē izsniegtajai atļaujai *Viasat* kopš 1992. gada pārraida Dānijā satelītkanālus *TV3* un *TV3+*.

14 *SBS* un *Viasat* konkurē ar *TV2* valsts televīzijas reklāmu tirgū.

15 *TV2* sabiedrisko pakalpojumu definīcijai piemērojamās Dānijas tiesību normas laikposmā no 1995. līdz 2002. gadam tika ieviestas ar 1992. gada 23. decembra *lov om radio- og fjernsynsvirksomhed* (Likums par apraides pakalpojumiem) Nr. 1065 tā vēlāk publicētajās konsolidētajās versijās, tostarp 1994. gada 24. jūnija versijā Nr. 578 (turpmāk tekstā — "Likums par apraidi"). Šīs normas tika papildinātas un precizētas *TV2* statūtos.

16 Ar 2000. gada 5. aprīļa vēstuli *SBS* iesniedza Komisijai sūdzību par finansējumu, ko Dānijas Karaliste ir piešķīrusi *TV2*. Sanāksme ar sūdzības iesniedzējām notika 2000. gada 3. maijā.

17 2001. gada 28. februārī, 3. maijā un 11. decembrī *SBS* iesniedza papildu informāciju.

18 Komisija savā 2002. gada 5. jūnija vēstulē Dānijas iestādēm pieprasīja informāciju, uz ko Dānijas iestādes atbildēja ar 2002. gada 10. jūlija vēstuli. Ar šīm iestādēm notika divas sanāksmes[, proti,] 2002. gada 25. oktobrī un 19. novembrī. Ar 2002. gada 19. novembra un 3. decembra vēstulēm Dānijas iestādes sniedza papildu informāciju.

19 Ar 2003. gada 24. janvāra vēstuli Komisija informēja Dānijas Karalisti par savu lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru attiecībā uz šīs dalībvalsts finansējuma piešķiršanu *TV2* (turpmāk tekstā — "lēmums par procedūras uzsākšanu").

20 Komisijas lēmums par procedūras uzsākšanu 2003. gada 14. martā tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 59, 2. lpp.). Komisija aicināja ieinteresētās personas iesniegt savus apsvērumus sakarā ar izskatāmajiem pasākumiem.

21 Ar 2003. gada 24. marta vēstuli Komisija saņēma Dānijas iestāžu apsvērumus, kā arī citu informāciju, kas nosūtīta ar 2003. gada 19. decembra un 2004. gada 15. marta vēstulēm. Komisija saņēma arī vairāku ieinteresēto personu apsvērumus. *SBS* iesniedza savus apsvērumus ar 2003. gada 11. aprīļa vēstuli. Eiropas komerctelevīzijas uzņēmumu apvienība (*ACT*) savus apsvērumus iesniedza ar 2003. gada 14. aprīļa vēstuli. Komerciālās raidorganizācijas *Antena 3 TV* un *Gestevisión Telecinco* [savus apsvērumus] iesniedza ar 2003. gada 16. aprīļa vēstuli. Savukārt *Viasat* to izdarīja 2003. gada 14. aprīlī. Ar 2003. gada 4. jūlija vēstuli Komisija šos apsvērumus nosūtīja Dānijas Karalistei, kura savus komentārus iesniedza ar 2003. gada 12. septembra vēstuli.

22 Ar 2003. gada 15. decembra un 2004. gada 6. janvāra vēstulēm *SBS* Komisijai nosūtīja papildu informāciju. 2003. gada 17. decembrī notika Komisijas un *SBS* sanāksme, un 2004. gada 9. februārī notika Komisijas un Dānijas iestāžu sanāksme, kuras laikā Dānijas iestādes izklāstīja savs komentārus par *SBS* 2004. gada 15. marta vēstulē sniegto papildu informāciju.

23 2003. gada 17. decembrī notika pilnsapulce, kurā, piemērojot Dānijas 2003. gada 10. jūnija Likumu Nr. 438 par *TV2 A/S*, tika izveidota *TV2 A/S*, kura gan no grāmatvedības, gan no nodokļu maksāšanas viedokļa pastāv, sākot ar 2003. gada 1. janvāri.

24 Ar 2004. gada 19. maija Lēmumu 2006/217/EK par Dānijas īstenotajiem pasākumiem attiecībā uz *TV 2*/*Danmark* (OV 2006, L 85, 1. lpp., kļūdas labojums — OV 2006, L 368, 112. lpp.; turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums") Komisija nolēma, ka "atbalsts, ko [Dānijas Karaliste] laika posmā no 1995. līdz 2002. gadam [..] piešķ[īrusi] [*TV2*] licenču līdzekļu un citu līdzekļu veidā, kas ir minēti šajā lēmumā, ir saskaņā ar kopējā tirgus

interesēm [ar kopējo tirgu saderīgs], kā minēts [EKL] 86. panta 2. punktā, izņemot summu [..] 628,2 miljonu [Dānijas kronu] apmērā" (apstrīdētā lēmuma 1. pants).

25 Komisija noteica Dānijas Karalistei pienākumu atgūt šo summu ar procentiem no *TV2 A/S* (apstrīdētā lēmuma 2. pants).

26 Ar 2004. gada 23. jūlija vēstuli Dānijas Karaliste paziņoja Komisijai *TV2 A/S* rekapitalizācijas projektu. Šajā projektā attiecībā uz valsts finansētajiem pasākumiem bija paredzēts kapitāla ieguldījums 440 miljonu Dānijas kronu (DKK) apmērā un valsts aizdevuma DKK 394 miljonu apmērā kapitalizācija.

27 Ar 2004. gada 6. oktobra Lēmumu [C(2004) 3632, galīgā redakcija] lietā par valsts atbalstu Nr. 313/2004 *TV 2/Danmark A/S* rekapitalizācijai (OV 2005, C 172, 3. lpp.; turpmāk tekstā — "rekapitalizācijas lēmums") Komisija secināja, ka "paredzētais kapitāla ieguldījums DKK 440 miljonu apmērā un aizdevuma konvertēšana par pašu kapitālu ir vajadzīgi, lai atjaunotu kapitālu, kurš *TV2* pēc tās pārveidošanas par akciju sabiedrību ir vajadzīgs, lai īstenotu tās sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu" (rekapitalizācijas lēmuma 53. apsvērums). Līdz ar to Komisija "konstatēja, ka visi valsts atbalsta elementi, kas varētu būt saistīti ar paredzēto *TV2* [*A/S*] rekapitalizāciju saskaņā ar EKL 86. panta 2. punktu ir ar kopējo tirgu saderīgi " (rekapitalizācijas lēmuma 55. apsvērums).

28 Rekapitalizācijas lēmums ir priekšmets prasībām atcelt tiesību aktu, kuras ir cēlušas attiecīgi *SBS* un *Viasat* lietā T-12/05 un lietā T-16/05 un kuras patlaban tiek izskatītas Pirmās instances tiesā.

**Process**

*Lietas T-309/04 un T-317/04*

29 Ar Pirmās instances tiesā attiecīgi 2004. gada 28. jūlijā un 3. augustā iesniegtajiem prasības pieteikumiem *TV2 A/S* un Dānijas Karaliste cēla attiecīgi prasības lietā T-309/04 un lietā T-317/04.

30 Ar atsevišķiem dokumentiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2004. gada 3. un 17. augustā un reģistrēti attiecīgi ar lietas numuriem T-317/04 R un T-309/04 R, Dānijas Karaliste un *TV2 A/S* cēla prasības par pagaidu noregulējumu, kas saistīts ar apstrīdētā lēmuma piemērošanas apturēšanu. Tomēr sakarā ar šo lietas dalībnieku atteikšanos no saviem lūgumiem par pagaidu noregulējumu ar Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2004. gada 14. decembra rīkojumu šīs prasības tika svītrotas no reģistra.

31 Savā prasības pieteikumā Dānijas Karaliste lūdza apvienot lietas T-309/04 un T-317/04. *TV2 A/S* un Komisija pret šo lūgumu neiebilda.

32 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 2. decembrī, *Viasat* lūdza atļauju iestāties lietā T-317/04 Komisijas prasījumu atbalstam.

33 Ar 2005. gada 17. janvāra vēstuli Dānijas Karaliste lūdza ievērot konfidencialitāti konkrētiem prasības pieteikuma un aizstāvības lietā T-317/04 elementiem attiecībā uz *Viasat*. Tomēr, tā kā *Viasat* lūgums iestāties lietā ar Pirmās instances tiesas piektās palātas priekšsēdētāja 2005. gada 13. aprīļa rīkojumu tika noraidīts, ar Pirmās instances tiesas piektās palātas priekšsēdētāja 2007. gada 1. marta rīkojumu tika nolemts, ka par iepriekš minēto lūgumu par konfidencialitātes ievērošanu nav jālemj.

34 Ar dokumentiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2004. gada 2., 10. un 13. decembrī, *Viasat* un *SBS* lūdza atļauju iestāties lietā T-309/04 Komisijas prasījumu atbalstam, bet *Union européenne de radio-télévision* (*UER*) [Eiropas Raidorganizāciju apvienība, turpmāk tekstā — "*UER*"] lūdza atļauju iestāties šajā pašā lietā *TV2 A/S* prasījumu atbalstam.

35 Ar Pirmās instances tiesas piektās palātas priekšsēdētāja 2005. gada 18. aprīļa un 6. jūnija rīkojumiem *Viasat*, *SBS* un *UER* lūgumi atļaut iestāties lietā tika apmierināti.

36 Ar 2005. gada 14. janvāra un 13. februāra vēstulēm *TV2 A/S* lūdza ievērot konfidencialitāti konkrētiem prasības pieteikuma un aizstāvības lietā T-309/04 elementiem attiecībā uz personām, kas iestājušās lietā. Tās pret šiem lūgumiem neiebilda.

37 Ar Pirmās instances tiesas piektās palātas priekšsēdētāja 2007. gada 1. marta rīkojumu šie lūgumi ievērot konfidencialitāti tika apmierināti.

38 Ar 2005. gada 8. novembra dokumentu *SBS* lūdza apvienot lietu T-336/04 (*SBS A/S* un *SBS Ltd*/Komisija) ar šīm lietām un ar lietu T-329/04 (*Viasat*/Komisija). Pārējās lietas dalībnieces, izņemot *UER*, par šo lūgumu apvienot lietas iesniedza apsvērumus.

39 Atbildot uz Pirmās instances tiesas 2006. gada 24. oktobra rakstveida jautājumu, Dānijas Karaliste un *TV2 A/S* 2006. gada 10. novembrī iesniedza apsvērumus par to interešu prasības iesniegšanā saglabāšanos pēc rekapitalizācijas lēmuma pieņemšanas.

*Lieta T-329/04*

40 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 2. augustā, *Viasat* cēla prasību T-329/04.

41 Attiecīgi ar 2004. gada 18. novembra un 1. un 14. decembra dokumentiem Dānijas Karaliste, *TV2 A/S*, *UER* un *British Broadcasting Corp.* (*BBC*) lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

42 Ar 2004. gada 9. decembra dokumentu *SBS* lūdza atļauju iestāties lietā *Viasat* prasījumu atbalstam.

43 Ar Pirmās instances tiesas piektās palātas priekšsēdētāja 2005. gada 18. aprīļa un 6. jūnija rīkojumiem Dānijas Karalistei, *TV2 A/S* un *UER* tika atļauts iestāties lietā Komisijas atbalstam un *SBS* tika atļauts iestāties lietā *Viasat* atbalstam, bet *BBC* lūgums atļaut iestāties lietā tika noraidīts.

44 Ar 2004. gada 6. un 17. decembra un 2005. gada 18. janvāra, 1. marta un 30. maija vēstulēm *Viasat* lūdza ievērot konfidencialitāti konkrētiem prasības pieteikuma un replikas 2005. gada 12. maija kļūdas labojuma elementiem attiecībā uz personām, kas iestājušās lietā. Dažas personas, kas iestājušās lietā, pret šiem lūgumiem iesniedza iebildumus.

45 Ar 2005. gada 8. novembra dokumentu *SBS* lūdza apvienot lietu T-336/04 ar lietām T-309/04, T-317/04 un T-329/04. Pārējās lietas dalībnieces, izņemot *UER*, iesniedza apsvērumus par šo lūgumu apvienot lietas.

46 Ar Pirmās instances tiesas piektās palātas priekšsēdētāja 2007. gada 1. marta rīkojumu tika daļēji apmierināti lūgumi ievērot konfidencialitāti.

*Lieta T-336/04*

47 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 13. augustā, *SBS* cēla prasību lietā T-336/04.

48 Attiecīgi ar 2004. gada 18. novembra un 1., 13. un 14. decembra dokumentiem Dānijas Karaliste, *TV2 A/S*, *UER* un *BBC* lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

49 Ar 2004. gada 1. decembra dokumentu *Viasat* lūdza atļauju iestāties lietā *SBS* prasījumu atbalstam.

50 Ar Pirmās instances tiesas piektās palātas priekšsēdētāja 2005. gada 15. aprīļa un 10. maija rīkojumiem Dānijas Karalistei, *TV2 A/S* un *UER* tika atļauts iestāties lietā Komisijas atbalstam un *Viasat* tika atļauts iestāties lietā *SBS* atbalstam, bet *BBC* lūgums atļaut iestāties lietā tika noraidīts.

51 Ar 2004. gada 29. decembra un 2005. gada 18. marta, 20. aprīļa, 27. maija un 8. jūlija vēstulēm *SBS* lūdza ievērot konfidencialitāti konkrētiem prasības pieteikuma, aizstāvības un replikas elementiem attiecībā uz personām, kas iestājušās lietā. Dažas personas, kas iestājušās lietā, pret šiem lūgumiem iesniedza iebildumus.

52 Ar 2005. gada 8. novembra dokumentu *SBS* lūdza apvienot lietu T-336/04 ar lietām T-309/04, T-317/04 un T-329/04. Pārējās lietas dalībnieces, izņemot *UER*, par šo lūgumu apvienot lietas iesniedza apsvērumus.

53 Ar Pirmās instances tiesas piektās palātas priekšsēdētāja 2007. gada 1. marta rīkojumu tika daļēji apmierināti šie lūgumi ievērot konfidencialitāti.

54 Pēc lietas dalībnieču apsvērumu par lietu apvienošanu uzklausīšanas Pirmās instances tiesa uzskata, ka atbilstoši tās Reglamenta 50. panta 1. punktam lietas T-309/04, T-317/04, T-329/04 un T-336/04 ir jāapvieno galīgā sprieduma taisīšanai.

**Lietas dalībnieku prasījumi**

55 Lietā T-309/04 *TV2 A/S*, kuru — izņemot attiecībā uz tiesāšanās izdevumiem — atbalsta *UER*, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu;

— pakārtoti tam — samazināt summu, kas ir minētaapstrīdētā lēmuma 1. panta beigās un šī lēmuma 2. panta 1. punktā, par summu, kas nav mazāka par DKK 167 miljoniem, sākot no 1997. gada, un atcelt apstrīdētā lēmuma 2. panta 3. un 4. punktā minēto kavējuma procentu prasījumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

56 Lietā T-317/04 Dānijas Karalistes prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu;

— pakārtoti tam — atcelt apstrīdētā lēmuma 2. panta 3. un 4. punktu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

57 Lietās T-309/04 un T-317/04 Komisijas, kuru pirmajā no minētajām lietām atbalsta *Viasat* un *SBS*, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību;

— piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

58 Lietā T-329/04 *Viasat*, kuru atbalsta *SBS*, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz to šī lēmuma daļu, ar kuru atbalsts atbilstoši EKL 86. panta 2. punktam tiek atzīts par saderīgu ar kopējo tirgu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

59 Lietā T-336/04 *SBS*, kuru atbalsta *Viasat*, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu tiktāl, ciktāl Komisija tajā ir konstatējusi, ka *TV2* laikposmā no 1995. līdz 2002. gadam lēmumā uzskaitīto licenču līdzekļu un citu līdzekļu veidā piešķirtais atbalsts atbilstoši EKL 86. panta 2. punktam ir ar kopējo tirgu saderīgs;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

60 Lietās T-329/04 un T-336/04 Komisijas, kuru atbalsta Dānijas Karaliste, *TV2 A/S* un *UER*, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību;

— piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

**Juridiskais pamatojums**

*Par prasību lietās T-309/04 un T-317/04 pieņemamību*

61 Savās atbildēs uz replikām Komisija vēlas noskaidrot, vai Dānijas Karalistei un *TV2 A/S* joprojām ir interese iesniegt prasību par apstrīdēto lēmumu. Komisija uzskata, ka šī

lēmuma un rekapitalizācijas lēmuma kopējā iedarbība visumā attiecībā uz prasītājām lietas dalībniecēm ir labvēlīga.

62 Tā kā prasības pieņemamības nosacījumi, it īpaši intereses celt prasību neesamība, ir saistīti ar absolūtu šķērsli tiesas procesam (Tiesas 1987. gada 7. oktobra rīkojums lietā 108/86 *D.M.*/Padome un *CES*, *Recueil*, 3933. lpp., 10. punkts, un Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2003. gada 27. marta rīkojums lietā T-398/02 R *Linea GIG*/Komisija, *Recueil*, II-1139. lpp., 45. punkts), Pirmās instances tiesai pēc savas ierosmes ir jāpārbauda, vai prasītājiem ir kāda interese panākt apstrīdētā lēmuma atcelšanu (Pirmās instances tiesas 2005. gada 10. marta rīkojums apvienotajās lietās T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, no T-245/00 līdz T-248/00, T-250/00, T-252/00, no T-256/00 līdz T-259/00, T-265/00, T-267/00, T-268/00, T-271/00, no T-274/00 līdz T-276/00, T-281/00, T-287/00 un T-296/00 *Gruppo ormeggiatori del porto di Venezia* u.c./Komisija, Krājums, II-787. lpp., 22. punkts, un Pirmās instances tiesas 2005. gada 14. aprīļa spriedums lietā T-141/03 *Sniace*/Komisija, Krājums, II-1197. lpp., 22. punkts).

63 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka EKL 230. pantā skaidri tiek nošķirtas, no vienas puses, Kopienas un dalībvalstu iestāžu tiesības celt prasību atcelt tiesību aktu un, no otras puses, fizisku un juridisku personu [tiesības celt prasību atcelt tiesību aktu], šī panta otrajā daļā cita starpā dalībvalstīm prasības atcelt tiesību aktu ceļā ir dotas tiesības apstrīdēt Komisijas lēmumu tiesiskumu, turklāt šo tiesību īstenošanai nav izvirzīts nosacījums, ka interesei celt prasību ir jābūt pamatotai. Tātad dalībvalstij nav jāpierāda, ka tās apstrīdētajam Komisijas tiesību aktam ir juridiska iedarbība attiecībā uz šo dalībvalsti, lai tās prasība būtu pieņemama. Tomēr, lai Komisijas tiesību akts varētu būt šīs dalībvalsts prasības atcelt tiesību aktu priekšmets, tam ir jārada juridiskas sekas (skat. Tiesas 2001. gada 27. novembra rīkojumu lietā C-208/99 Portugāle/Komisija, *Recueil*, I-9183. lpp., 22.–24. punkts un tajos minētā judikatūra).

64 Attiecībā uz Dānijas Karalistes celto prasību ir acīmredzams, ka, ņemot vērā EKL 230. panta otro daļu un iepriekšējā punktā minēto judikatūru, šī prasītājas vienīgi kā dalībvalsts prasība atcelt tiesību aktu šajā gadījumā ir pieņemama.

65 Faktiski nav strīda par to, ka apstrīdētais lēmums ir izlemjošs akts, jo tas rada saistošas juridiskas sekas.

66 Šādos apstākļos Komisijas apgalvojumam, ka apstrīdētā lēmuma un rekapitalizācijas lēmuma kopējā iedarbība Dānijas Karalistei visumā ir labvēlīga un tātad tai nav intereses celt prasību, šķiet, nav nekādas nozīmes. Katrā ziņā šis Komisijas apgalvojums ir balstīts uz nepierādītu pieņēmumu, ka Pirmās instances tiesa nevar atcelt rekapitalizācijas lēmumu prasību atcelt tiesību aktu ietvaros, kuras patlaban izskata [Pirmās instances tiesa] un kuras pret šo lēmumu ir cēlušas *SBS* (lieta T-12/05) un *Viasat* (lieta T-16/05).

67 Attiecībā uz *TV2 A/S* celto prasību ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šādas prasības pieņemamība ir saistīta ar nosacījumu, ka fiziskai vai juridiskai personai, kas šo prasību ir iesniegusi, ir jābūt ieinteresētai apstrīdētā akta atcelšanā. Šai interesei jārodas un jāpastāv, un tā tiek novērtēta attiecībā uz dienu, kad prasība tiek celta (iepriekš 62. punktā minētais spriedums lietā *Sniace*/Komisija, 25. punkts, un Pirmās instances tiesas 2007. gada 20. septembra spriedums lietā T-136/05 *Salvat père & fils* u.c./Komisija, Krājums, II-4063. lpp., 34. punkts).

68 Lai noteiktu, vai šāda interese pastāv, lēmuma atcelšanai kā tādai ir jārada juridiskas sekas vai, citiem vārdiem sakot, prasības iznākumam ir jārada priekšrocības lietas dalībniekam, kas cēlis prasību (skat. Pirmās instances tiesas 2004. gada 28. septembra spriedumu lietā T-310/00 *MCI*/Komisija, Krājums, II-3253. lpp., 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

69 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija sākotnēji uzskatīja, ka *TV2* piešķirtie finanšu pasākumi ir jākvalificē kā valsts atbalsts, pēc tam pārbaudīja, vai šis valsts atbalsts var tikt uzskatīts par saderīgu ar kopējo tirgu, ņemot vērā EKL 86. panta 2. punktu, šajā lietā izvērtējot, vai valsts finansējums ir samērīgs ar sabiedrisko pakalpojumu sniegšanai vajadzīgo. Komisija atzina, ka atbalsts, kas laikposmā no

1995. līdz 2002. gadam tika piešķirts *TV2* licenču līdzekļu un citu līdzekļu veidā, kas ir minēti šajā lēmumā, bija saderīgs ar kopējo tirgu atbilstoši EKL 86. panta 2. punktam, izņemot summu DKK 628,2 miljonu apmērā (apstrīdētā lēmuma 1. pants).

70 *TV2 A/S* ir uzņēmums, kas apstrīdētajā lēmumā ir norādīts kā faktiskais pasākumu, kas daļēji ir kvalificēti kā [ar kopējo tirgu] nesaderīgs atbalsts, saņēmējs, un tātad atbalsta atgūšanas pienākums Dānijas Karalistei bija uzlikts attiecībā uz šo uzņēmumu (apstrīdētā lēmuma 163. apsvērums un 2. pants). Turklāt nav strīda par to, ka *TV2 A/S* patiešām ir pārskaitījusi Dānijas Karalistei kopējo summu, ko tā bija parādā sakarā ar šo atgūšanas pienākuma īstenošanu.

71 Ir jāuzskata, ka šādos apstākļos *TV2 A/S* ir interese celt prasību par apstrīdēto lēmumu, lai panāktu gan tā pilnīgu, gan daļēju atcelšanu.

72 Šajā sakarā ir jāuzsver, pirmkārt, ka šī lieta, kas attiecas uz lēmumu, ar kuru tiek konstatēta atbalsta, kas daļēji ir [ar kopējo tirgu] saderīgs un daļēji nesaderīgs, esamība, atšķiras no lietām, kurās ir pasludināta judikatūra, ar kuru noteiktos apstākļos, neesot interesei celt prasību, atbalsta saņēmēja par Komisijas lēmumu, ar kuru atbalsta pasākums ir kvalificēts kā pilnībā ar kopējo tirgu saderīgs, iesniegtā prasība nav pieņemama (Pirmās instances tiesas 2002. gada 30. janvāra spriedums lietā T-212/00 *Nuove Industrie Molisane*/Komisija, *Recueil*, II-347. lpp., un iepriekš 62. punktā minētais spriedums lietā *Sniace*/Komisija).

73 Otrkārt, ir jānorāda, ka apstākļi, kādos Komisija šajā gadījumā ir novērtējusi attiecīgā atbalsta saderīgumu, liedz pārbaudīt *TV2 A/S* prasības pieņemamību, sadalot apstrīdēto lēmumu divās daļās, no kurām vienā strīdīgie valsts atbalsta pasākumi tiek kvalificēti kā daļēji ar kopējo tirgu nesaderīgi, bet otrā daļā valsts atbalsts tiek kvalificēts kā daļēji [ar kopējo tirgu] saderīgs.

74 Apstrīdētajā lēmumā Komisija ir pārbaudījusi, vai attiecīgo valsts finansējuma pasākumu kopums izmeklēšanas laikposmā pārsniedz neto izmaksas par pakalpojumiem ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi. Komisija tātad minētos pasākumus novērtēja vispārēji un veica aprēķinu, kas rezultātā parāda pārmērīgu kompensāciju DKK 628,2 miljonu apmērā, kas ir atzīta par nesaderīgu, no kā attiecīgi un papildus izriet, ka ir arī saderīga atbalsta summa. No Komisijas analīzes izriet arī strīdīgo pasākumu saderīguma un nesaderīguma kvalificēšanas savstarpējā atkarība un nedalāmais raksturs.

75 Tādējādi šī situācija tāpat atšķiras arī no tās, kas Kopienu tiesai sakarā ar intereses celt prasību neesamību lika par nepieņemamu atzīt prasību atcelt tiesību aktu, kuru atbalsta saņēmējs iesniedzis par Komisijas lēmumu tiktāl, ciktāl tā rezolutīvās daļas īpašā normā par saderīgu ar kopējo tirgu ir atzīts viens no trim strīdīgajiem finanšu pasākumiem, aplūkojot tos atsevišķi (iepriekš 67. punktā minētais spriedums lietā *Salvat père & fils* u.c./Komisija, 48. punkts).

76 Turklāt to pašu iemeslu dēļ, kas minēti iepriekš 66. punkta beigās, *TV2 A/S* interese celt prasību nevar tikt apstrīdēta ar Komisijas apsvērumu, kas balstīts uz iespējamo apstrīdētā lēmuma un rekapitalizācijas lēmuma vispārējo labvēlīgo iedarbību.

77 Katrā ziņā, pat pieņemot, ka ir jāpārbauda *TV2 A/S* par apstrīdēto lēmumu izvirzītās prasības pieņemamība, pirmkārt, attiecībā uz to, ka ar to strīdīgie valsts atbalsta pasākumi ir kvalificēti par daļēji ar kopējo tirgu nesaderīgiem, otrkārt, attiecībā uz to, ka tajā minētie pasākumi daļēji ir kvalificēti kā [ar kopējo tirgu] saderīgi, prasība tomēr cita starpā ir pieņemama arī attiecībā uz pēdējo minēto aspektu.

78 Ir jāatgādina, ka prasītājs var atsaukties uz interesi saistībā ar tiesisko situāciju nākotnē ar nosacījumu, ka tam jāpierāda, ka aizskārums šajā situācijā arī turpmāk būs konkrēts. Tādējādi prasītājs nevar atsaukties uz nekonkrētām un nākotnē [iespējamām] situācijām, lai pamatotu savu interesi prasībā atcelt apstrīdēto aktu (Pirmās instances tiesas 1992. gada 17. septembra spriedums lietā T-138/89 *NBV* un *NVB*/Komisija, *Recueil*, II-2181. lpp., 33. punkts).

79 No judikatūras, kas pasludināta saistībā ar prasību atcelt tiesību aktu, kuras par Komisijas lēmumu, ar kuru attiecīgais atbalsts ir atzīts par pilnībā ar kopējo tirgu saderīgu vai ar kuru viens no trijiem strīdīgajiem finanšu pasākumiem [ir atzīts] par [ar kopējo tirgu] saderīgu, iesnieguši atbalsta saņēmēji, izriet, ka interese celt prasību var izraisīt "risku", ka prasītāju tiesisko situāciju ietekmē prasības tiesā (šajā sakarā skat. iepriekš 67. punktā minēto spriedumu lietā *Salvat père & fils* u.c./Komisija, 43. punkts), vai arī "risku", ka prasības Kopienu tiesā iesniegšanas brīdī ir celtas un tiek izskatītas prasības tiesā (iepriekš 62. punktā minētais spriedums lietā *Sniace*/Komisija, 28. punkts).

80 Pirmās instances tiesa norāda, ka *TV2 A/S* savos 2006. gada 10. novembra apsvērumos tiesas sēdē ir minējusi, kas nav ticis apstrīdēts, ka pret to un Dānijas Karalisti *Viasat* 2006. gada februārī ir cēlusi prasību *Østre Landsret* (Austrumu reģiona tiesa); prasību, lai panāktu, ka *TV2 A/S* un Dānijas Karalistei solidāri vai katrai atsevišķi tiek piespriests samaksāt *Viasat* summu DKK 200 miljonu apmērā sakarā ar to, ka šis valsts atbalsts nav bijis paziņots Komisijai, un sakarā ar to, ka šis prettiesiskais atbalsts ir ļāvis *TV2*

reklāmas laiku tirdzniecībā īstenot zemo cenu politiku, kas *Viasat* ir radījis zaudējumus. *TV2 A/S* precizēja, un arī tas nav ticis apstrīdēts, ka *Østre Landsret* šo tiesvedību ir apturējusi, lai sagaidītu Pirmās instances tiesas spriedumus lietās, kurās tiek izskatīts apstrīdētā lēmuma tiesiskums.

81 Lai arī nav apstrīdēts, ka *TV2 A/S* prasību atcelt tiesību aktu Pirmās instances tiesā iesniedza, pirms *Viasat* bija iesniegusi prasību valsts līmenī, Pirmās instances tiesa uzskata, ka risks, ka *TV2 A/S* prasības tiesā iesniegšanas brīdī ir celtas un tiek izskatītas prasības valsts tiesā, šajā gadījumā izrādās vairāk nekā nepārprotami pierādīts ar faktu, ka šis risks nevis joprojām pastāv kā tāds, bet gan ir konkrēti materializējies ar *Viasat* iesniegto prasību, kas patlaban tiek izskatīta valsts tiesā un kuras izskatīšana turklāt ir apturēta, tieši gaidot Pirmās instances tiesas nolēmumu.

82 Tātad *TV2 A/S* ir interese celt prasību atcelt tiesību aktu par visu apstrīdēto lēmumu, proti, arī attiecībā uz daļu, kurā strīdīgie valsts atbalsta pasākumi ir kvalificēti kā daļēji ar kopējo tirgu saderīgi.

83 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka šīs prasības atcelt apstrīdēto lēmumu ir pieņemamas.

*Par lietas būtību*

84 Prasības lietās T-309/04 un T-317/04 ietver deviņus pamatus. Pirmais pamats attiecas uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu. Otrais pamats attiecas uz EKL 87. panta 1. punkta

pārkāpumu, jo licenču līdzekļi, kā arī ieņēmumi no reklāmas laika pārdošanas, kas *TV2* ir pārskaitīti ar *Fonds TV2* starpniecību, nav valsts līdzekļi. Trešais pamats attiecas uz kļūdu pārmērīgās kompensācijas aprēķinā. Ceturtais pamats attiecas uz to, ka apgalvotā pārmērīgā kompensācija ir samērīga peļņa. Piektais pamats attiecas uz to, ka, tā kā nav šķērssubsīdiju, pārmērīgā kompensācija nav valsts atbalsts. Sestais pamats attiecas uz valsts atbalsta neesamību, jo valsts finansējums atbilstot tirgus ekonomikas privātā ieguldītāja kritērijam. Septītais pamats attiecas uz to, ka pārmērīgā kompensācija esot vajadzīgā rezerve sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu izpildei. Astotais pamats attiecas uz pret *TV2 A/S* vērsto atbalsta atgūšanas [pienākuma] prettiesiskumu un tiesiskās paļāvības un tiesiskās drošības principa aizsardzības pārkāpumu. Devītais pamats attiecas uz apstrīdētā lēmuma prettiesiskumu saistībā ar kavējuma procentu atgūšanu.

85 Prasība lietā T-329/04 ietver trīs pamatus. Pirmais pamats attiecas uz pakalpojumu ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi (turpmāk tekstā — "PVTN"), kas ir *TV2* sabiedrisko pakalpojumu uzdevums, kļūdainu kvalificēšanu. Otrais pamats attiecas uz efektīva tirgus dalībnieka nepiemērotu kritēriju Paziņojuma par apraidi 58. punkta izpratnē, lai novērtētu šķērssubsīdiju reklāmas laika tirdzniecībai kā sabiedrisko pakalpojumu finansējumu, un to, ka šis novērtējums būtu jāveic EKL 87. panta 1. punkta ietvaros, ņemot vērā *TV2* efektivitātes līmeni. Trešais pamats attiecas uz ienākumu palielināšanas kritērija nepiemērotību, lai novērtētu šo šķērssubsīdiju.

86 Prasība lietā T-336/04 ietver astoņus pamatus. Pirmais pamats attiecas uz EKL 86. panta 2. punkta, 87. un 88. panta pārkāpumu, jo tika konstatēts atbalsta, kas faktiski ir prettiesisks, jo nav ticis paziņots, saderīgums. Otrais pamats attiecas uz PVTN, kas ir *TV2* sabiedrisko pakalpojumu uzdevums, kļūdainu kvalificēšanu. Trešais pamats attiecas uz EKL 86. panta 2. punkta, 87. un 88. panta, kā arī Amsterdamas protokola pārkāpumu sakarā ar to, ka attiecīgais valsts atbalsts ir apstiprināts, pamatojoties uz

ieņēmumu palielināšanas kritēriju un pierādīšanas pienākumu uzliekot *SBS*. Šis pamats attiecas arī uz acīmredzamu kļūdu novērtējumā. Ceturtais pamats attiecas uz acīmredzamām kļūdām novērtējumā, piemērojot ieņēmumu palielināšanas kritēriju. Piektais pamats, ņemot vērā Komisijas šaubas, attiecas uz EKL 86. panta 2. punkta prettiesisku piemērošanu. Sestais pamats attiecas uz acīmredzami kļūdainu EKL 86. panta 2. punkta piemērošanu *TV2 Zulu* piešķirtajam atbalstam. Septītais pamats attiecas *TV2* neto izmaksu samērīguma ar sabiedrisko pakalpojumu [sniegšanas] pienākumiem pārbaudes neesamību. Astotais pamats attiecas uz EKL 86. panta 2. punkta pārkāpumu un acīmredzamām kļūdām novērtējumā, kuru Komisija veica saistībā ar Dānijas valsts kontroli pār *TV2* sabiedrisko pakalpojumu uzdevuma izpildi.

87 Pirmās instances tiesa uzskata, ka vispirms kopsakarā ir jāpārbauda pirmais pamats lietā T-329/04 un otrais pamats lietā T-336/04, kuri attiecas uz PVTN, kas ir *TV2* sabiedrisko pakalpojumu uzdevums, kļūdainu kvalificēšanu.

Par pirmo prasības pamatu lietā T-329/04 un otro prasības pamatu lietā T-336/04, kuri attiecas uz PVTN, kas ir *TV2* sabiedrisko pakalpojumu uzdevums, kļūdainu kvalificēšanu

— Lietas dalībnieku argumenti

88 Ar šiem pamatiem *SBS* un *Viasat* iebilst pret apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl Komisija *TV2* sabiedrisko pakalpojumu pienākumu definīciju, ņemot vērā PVTN jēdzienu, ir uzskatījusi par pieņemamu. Šī definīcija esot pārāk plaša un neprecīza.

89 *SBS* norāda, ka, tos definējot, ievērojot izvirzītos mērķus, *TV2* sabiedrisko pakalpojumu pienākumi ļaujot šim raidītājam pēc saviem ieskatiem izvēlēties līdzekļus un tātad dodot tam iespēju ietvert jebkuru darbību valsts finansēto sabiedrisko pakalpojumu lokā.

90 Sabiedriskajiem pakalpojumiem būtu jāietver tikai nerentablas televīzijas programmas, vai vismaz raidītāju, kas [sniedz] sabiedriskos pakalpojumus, gadījumā, kuri tiek finansēti jaukti, t.i., vienlaikus gan no valsts puses, gan arī ar reklāmas laiku tirdzniecību. Faktiski raidītājiem, kas [sniedz] sabiedriskos pakalpojumus un kas saņem jauktu finansējumu, noteikti būtu jāpazemina reklāmas cenas, lai samazinātu komerciālo tirgus dalībnieku ienākumus.

91 *TV2* [sniegto] sabiedrisko pakalpojumu definīcija neesot pieņemama, jo tā nenošķir ar Dānijas tiesību normām komerctelevīzijām uzliktos pienākumus.

92 Turklāt Komisija neesot pareizi pārbaudījusi *TV2* sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu, jo tā pārbaudi neesot veikusi attiecībā uz šo uzdevumu laikposmā no 1995. līdz 2000. gadam.

93 Turklāt visa *TV2* kā sabiedrisko pakalpojumu sniedzēja programmu klāsta aplūkošana neesot saderīga ar Paziņojumu par apraidi, jo viss šis programmu klāsts nerada "papildu" izmaksas šī paziņojuma 44. punkta izpratnē. Pat ja būtu pieņemama plaša sabiedrisko apraides pakalpojumu definīcija, tomēr visu raidītāja izdevumu uzskatīšana

par tādiem, kas ir saistīti ar sabiedrisko pakalpojumu [sniegšanu], būtu pretrunā EKL 86. panta 2. punktam. Faktiski, šādi interpretējot, netiekot ņemts vērā nosacījums, saskaņā ar kuru kompensēt var tikai tos izdevumus, kuri raidītājam "parasti nebūtu radušies".

94 *Viasat* norāda, ka būtiska daļa no *TV2* programmu klāsta nekādi neatšķiras no pašas *Viasat* un *SBS A/S* programmu klāsta. Komisijai esot bijis jāveic padziļināta *TV2* programmu kategoriju analīze, tās jāsalīdzina ar komerctelevīziju kanālu programmām un tādējādi jāidentificē kategorijas, kurām ir sabiedrisko pakalpojumu saturs.

95 Komisija, kuru atbalsta *TV2 A/S*, Dānijas Karaliste un *UER*, norāda, ka prasītāju nostāja ir balstīta uz pārmērīgi šauru PVTN jēdziena izpratni. Tā atgādina par attiecībā uz dalībvalstīm atzīto brīvību, definējot PVTN; par brīvību, kas saistībā ar apraides jomu ir uzsvērta Amsterdamas protokolā. Komisija atgādina, ka tās kontroles uzdevums saistībā ar PVTN definīciju ir ierobežots tādējādi, ka tai ir jāpārbauda, vai šī definīcija nav acīmredzami kļūdaina.

96 Tā norāda, ka *TV2* sabiedrisko pakalpojumu uzdevuma definīcija nav nedz neskaidra, nedz neprecīza un tajā nav nekā neierasta, salīdzinot ar definīcijām, kas ir pieņemtas citās dalībvalstīs. Prasītāju iebildums patiesībā attiecoties nevis uz šīs definīcijas precizitāti, bet gan uz *TV2* piešķirtā uzdevuma apjomu. Apgalvojums, ka apraides PVTN būtu jāierobežo ar nerentabliem raidījumiem, esot kļūdains. Arguments, ka prasītājas piedāvājot tādas pašas programmas kā *TV2*, neesot pamatots, un tas katrā

ziņā esot vienkāršots, sakot, ka, tā kā komerctelevīzijas piedāvā tādu pašu programmu klāstu, *TV2* raidījumi nevarot būt PVTN.

97 Attiecībā uz kritiku, kas ir saistīta ar to, ka Komisijai būtu bijis jāsalīdzina attiecīgo *TV2* un komerctelevīziju programmu klāsts, tā norāda, ka tas nav Komisijas uzdevums. Tas esot jādara dalībvalstīm, kas nosaka sabiedrisko pakalpojumu uzdevuma apjomu, un tām šajā sakarā esot plaša rīcības brīvība.

98 Attiecībā uz apgalvoto *TV2* pienākumu identiskumu pienākumiem, kādi ir komerctelevīziju kanāliem, Komisija norāda, ka no apstrīdētā lēmuma 87. apsvēruma izriet, ka atbilstoši tiesību normām vienīgi *TV2* ir skaidri paredzēts pienākums īstenot sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu. Šie pienākumi šajā sakarā pārsniedzot nosacījumus, kas ir piemērojami atļaujas pārraidīt saņemšanai.

99 Turklāt faktam, ka *TV2* saņem jauktu finansējumu, nav nozīmes jautājumā par PVTN definīciju, šim faktam esot nozīme tikai samērīguma pārbaudes stadijā. Komisija norāda, ka tirgus daļu ieguvums skatītāju ziņā nav raidorganizācijas, kas [sniedz] sabiedriskos pakalpojumus, mērķis.

100 Visbeidzot, Komisija attiecībā uz argumentu, kas saistīts ar Paziņojuma par apraidi 44. punktu, norāda, ka sabiedrisko pakalpojumu uzdevuma ietvaros no raidorganizācijas tiek prasīts, lai tās programmu klāsts atbilstu noteiktiem kritērijiem un, ņemot

vērā faktu, ka ir pieļaujams, ka šis uzdevums var ietvert līdzsvarota un daudzveidīga programmu klāsta sniegšanu, minētā 44. punkta izpratnē visas šāda uzdevuma ietvaros izstrādātas programmas ir jāuzskata par "papildinošām".

— Pirmās instances tiesas vērtējums

101 Pirmkārt, ir jāatgādina — kā tas ir minēts judikatūrā (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1997. gada 27. februāra spriedumu lietā T-106/95 *FFSA* u.c./Komisija, *Recueil*, II-229. lpp., 99. punkts) un kā to Komisija izklāstījusi savā 2000. gada 20. septembra Paziņojumā par pakalpojumiem ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi Eiropā (COM (2000) 580, galīgā redakcija, 22. punkts), dalībvalstīm ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz definīciju tam, kas atzīstams par PVTN. Tādēļ šo pakalpojumu definīciju, kuru ir noteikusi dalībvalsts, Komisija var apšaubīt tikai acīmredzamas kļūdas gadījumā (ģenerāladvokāta Ležē [*Léger*] secinājumi lietā C-309/99 *Wouters* u.c., kurā pasludināts Tiesas 2002. gada 19. februāra spriedums, *Recueil*, I-1577. un I-1583. lpp., 162. punkts; Pirmās instances tiesas 2005. gada 15. jūnija spriedums lietā T-17/02 *Olsen*/Komisija, Krājums, II-2031. lpp., 216. punkts).

102 PVTN nozīmība Eiropas Savienībā un nepieciešamība nodrošināt šo pakalpojumu pienācīgu sniegšanu cita starpā ir tikusi uzsvērta, ar Amsterdamas līgumu iekļaujot EK līgumā EKL 16. pantu (šajā sakarā skat. ģenerāladvokāta Albēra [*Alber*] secinājumus lietā C-340/99 *TNT Traco*, kurā pasludināts Tiesas 2001. gada 17. maija spriedums, *Recueil*, I-4109. un I-4112. lpp., 94. punkts; ģenerāladvokāta Džeikobsa [*Jacobs*] secinājumus lietā C-475/99 *Ambulanz Glöckner*, kurā pasludināts Tiesas 2001. gada 25. oktobra spriedums, *Recueil*, I-8089. un I-8094. lpp., 175. punkts, un lietā C-126/01 *GEMO*, kurā pasludināts 2003. gada 20. novembra spriedums, *Recueil*, I-13769. un I-13772. lpp., 124. punkts, un ģenerāladvokāta Pojareša Maduru [*Poiares Maduro*] secinājumus lietā C-205/03 P *FENIN*/Komisija, kurā pasludināts Tiesas 2006. gada 11. jūlija spriedums, Krājums, I-6295. un I-6297. lpp., 26. punkts un 35. zemsvītras piezīme; skat. arī Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2001. gada 28. maija rīkojumu lietā T-53/01 R *Poste Italiane*/Komisija, *Recueil*, II-1479. lpp., 132. punkts).

103 Konkrēti attiecībā uz apraides PVTN 1974. gada 30. aprīļa spriedumā prejudiciāla nolēmuma tiesvedībā lietā 155/73 *Sacchi* (*Recueil*, 409. lpp.), kurš, cita starpā, attiecas uz jautājumu, vai ekskluzīvas tiesības veikt visa veida televīzijas pārraides, pat reklāmas nolūkos, kuras dalībvalsts ir piešķīrusi uzņēmumam, ir uzskatāmas par konkurences noteikumu pārkāpumu, Tiesa būtībā atzina, ka dalībvalstis var likumīgi definēt pašus apraides PVTN, kuros ir ietverta vispārēju programmu pārraide. Šajā spriedumā Tiesa nosprieda, ka "nevienam Līguma noteikumam nav pretrunā, ka sabiedrības interešu apsvērumu, kuriem nav saimnieciska rakstura, dēļ dalībvalstis radio un televīzijas pārraidi [..] nepakļauj konkurencei, piešķirot ekskluzīvas tiesības to veikt vienam vai vairākiem uzņēmumiem" (iepriekš minētais spriedums lietā *Sacchi*, 14. punkts; skat. arī ģenerāladvokāta Reišla [*Reischl*] secinājumus šajā lietā, *Recueil*, 433. lpp., it īpaši 445. lpp., no otrās līdz piektajai daļai, un iepriekš 101. punktā minētos ģenerāladvokāta Ležē secinājumus lietā *Wouters* u.c., 163. punkts).

104 Turklāt, tā kā Amsterdamas protokolā dalībvalstis ir deklarējušas, ka "sabiedriskās apraides sistēma dalībvalstīs ir tieši saistīta ar katras sabiedrības demokrātiskām, sociālām un kultūras prasībām un ar nepieciešamību saglabāt viedokļu dažādību plašsaziņas līdzekļos", tās tieši atsaucās uz sabiedriskās apraides sistēmām, kuras tās ir radījušas, un to pienākumu pārraidīt vispārējās televīzijas programmas visu šīs dalībvalsts iedzīvotāju interesēs.

105 Visbeidzot, jāatgādina noteikumi, saskaņā ar kuriem Padome un dalībvalstis 1999. gada 25. janvāra rezolūcijā par apraides sabiedriskajiem pakalpojumiem (OV C 30, 1. lpp.) atkārtoti apliecināja apraides PVTN nozīmību.

106 Šajā rezolūcijā dalībvalstis, "ievērojot, ka apraides sabiedriskajiem pakalpojumiem, ņemot vērā to kultūras, sociālās un demokrātijas funkcijas, kuras tie uzņemas kopējam labumam, ir būtiska nozīme, jo tie nodrošina demokrātiju, plurālismu, sociālo kohēziju

un kultūras un valodu dažādību, uzsverot, ka jaunajā mediju [plašsaziņas līdzekļu] vidē pieaugusī programmu dažādība pastiprina sabiedrisko raidorganizāciju globālo mērķu nozīmību un atkārtoti apliecina dalībvalstu kompetenci [Amsterdamas protokolā] noteikto pakalpojumu pilnvarām un finansēšanai", ir atzīmējušas un atkārtoti apstiprinājušas, ka šis protokols apliecina "[to] gribu [..] uzsvērt apraides sabiedrisko pakalpojumu nozīmi", ka "sabiedriskai apraidei jābūt spējīgai turpmāk nodrošināt plašu programmu klāstu saskaņā ar tās uzdevumu, kā to nosaka dalībvalstis, lai uzrunātu sabiedrību kā veselumu", un ka "šajā kontekstā sabiedriskā apraide drīkst censties sasniegt plašu auditoriju".

107 Dalībvalsts iespēju plaši definēt apraides PVTN, ietverot tajā vispārējo programmu pārraidi, nevar likt apšaubīt apstāklis, ka sabiedriskā raidorganizācija cita starpā veic komercdarbību, tostarp pārdodot reklāmas laiku.

108 Šādas apšaubīšanas rezultātā pat apraides PVTN definīcija tiktu padarīta atkarīga no to finansēšanas veida. Tomēr hipotētiski PVTN jādefinē, ņemot vērā vispārējo [tautsaimniecisko] nozīmi, kuras izpildei tie ir paredzēti, nevis ņemot vērā līdzekļus, ar kuriem tiek nodrošināta to sniegšana. Kā Paziņojuma par apraidi 36. punktā norādījusi Komisija, "jautājumu par sabiedrisko pakalpojumu sniedzēja misiju nedrīkst sajaukt ar jautājumu par finansēšanas mehānismu, kas izraudzīts šo pakalpojumu nodrošināšanai".

109 Šo pašu iemeslu dēļ *SBS* un *Viasat* kļūdaini apgalvo, ka apraides PVTN vismaz tādos gadījumos, kad sabiedrisko pakalpojumu raidorganizācija saņem jauktu finansējumu, būtu jāierobežo ar nerentablu raidījumu apraidi. Apgalvojums, ka raidorganizācija,

kurai ir uzlikts plaši un kvalitatīvā ziņā definēts PVTN pienākums un kas saņem jauktu finansējumu, savu reklāmas laiku pārdošanā neizbēgami ir spiesta īstenot mākslīgi zemu cenu politiku, lai subsidētu tās komercdarbību ar valsts finansējumu sabiedrisko pakalpojumu [sniegšanai], ir jānoraida kā tāds, jo tas ir hipotētisks. Faktiski šāda rīcība nozīmē tikai risku, kurš ir jānovērš dalībvalstīm un attiecībā uz kuru Komisija konkrētajā gadījumā var noteikt sankcijas.

110 Attiecībā uz prasītāju atsauci uz Paziņojuma par apraidi 44. punkta otro teikumu, saskaņā ar kuru "[sabiedrisko pakalpojumu uzdevumi] var pamatot kompensāciju tiktāl, ciktāl ar tiem ir saistīti papildu izdevumi, kuri sabiedrisko pakalpojumu raidorganizācijai parasti nebūtu radušies", Pirmās instances tiesa norāda, ka šī teikuma mērķis nekādi nav ar no atsauces uz "papildu" izdevumiem izrietošo iespējamo apgalvojumu, ka *a contrario* obligāti pastāv izmaksas, kas "nav papildu" izmaksas, izslēgt iespējamu apraides PVTN plašu definīciju un līdz ar to sabiedrisko pakalpojumu raidorganizācijas visu izmaksu finansēšanas iespēju.

111 Paziņojuma par apraidi 44. punkta mērķis ir sabiedrisko pakalpojumu izmaksu kompensācijai piemērojamo samērīguma prasību vienīgi noteikt tādā veidā, kas ļauj ietvert visas paredzamās situācijas no apraides PVTN, kas ir definēta šauri un tikai kvantitatīvi, līdz apraides PVTN, kas ir definēta plaši un kvalitatīvi. Līdz ar to, kā norāda Komisija, uzskats, ka visas apraides PVTN ietvaros izstrādātās programmas, kas ir definētas plaši un kvalitatīvi Paziņojuma par apraidi 44. punkta izpratnē, ir "papildu" programmas, un līdz ar to uzskats, ka visas raidorganizācijas, kas ir atbildīga par šī PVTN īstenošanu, izmaksas ir "papildu" izmaksas un tātad valsts tās var finansēt, pretēji prasītāju apgalvotajam nav kļūdains.

112 Pirmās instances tiesa piebilst, ka, piekrītot prasītāju nostājai, būtu *de facto* jāsoda sabiedrisko pakalpojumu televīziju sistēmas, kurās sabiedrisko pakalpojumu raidorganizācijām nav pieejams finansējums no reklāmām un tātad to izmaksas pilnībā ir atkarīgas no valsts atbalsta. Atbilstoši prasītāju nostājai pat šādos gadījumos noteiktas izmaksas, proti, iespējamās "izmaksas, kas nav papildu" izmaksas, kuru obligāto esamību prasītājas izsecinot no Paziņojuma par apraidi 44. punkta redakcijas, valsts nevarētu kompensēt. Tas ir tas, ko Komisija būtībā norāda, apgalvojot, ka prasītāju nostājas nosacījums esot tāds, ka bez valsts atbalsta *TV2* tomēr turpinātu pastāvēt kā raidorganizācija, kura tiek finansēta no privātajiem līdzekļiem, kas, ņemot vērā faktiskos apstākļus, tomēr ir jānoliedz.

113 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka dalībvalstu kompetence definēt apraides PVTN plaši un kvalitatīvi, tādējādi aptverot plašu programmu spektra pārraidi, nevar tikt apstrīdēta, tāpat kā šo dalībvalstu iespēja šī PVTN finansēšanai izmantot finansējumu no reklāmām.

114 Otrkārt, šajā gadījumā ir jāpārbauda, vai Komisija ir pieļāvusi kļūdu, apstrīdētajā lēmumā uzskatot, ka var tikt pieņemta Dānijas Karalistes izmantotā PVTN, par kuru ir atbildīga *TV2*, definīcija.

115 Apstrīdētā lēmuma 84. apsvērumā Komisija konstatēja, ka "saskaņā ar [Dānijas] likumu "TV2" kā sabiedriska pienākuma izpildītājam [sabiedriskai apraides pienākuma izpildītājai] ir pienākums "ar televīzijas, radio un interneta u.tml. palīdzību nodrošināt Dānijas iedzīvotājiem plašu programmu un pakalpojumu klāstu, kas sevī ietver ziņu, informatīvos, izglītojošos, mākslas un izklaidējošos raidījumus"". Šajā apsvērumā Komisija atsaucās uz apstrīdētā lēmuma 15. apsvērumu, kurā Dānijas likums ir citēts tādējādi, ka tajā paredzēts, ka "["TV2" televīzijas] raidījumiem ir [jā]nodrošin[a]

raidījumu augsta kvalitāte, vispusība un daudzveidība", ka "raidījumu programmas veidošanā noteicošā ir informācijas un vārda brīvība" un ka "turklāt īpaša uzmanība jāpievērš dāņu valodai un kultūrai".

116 Apstrīdētā lēmuma 85. apsvērumā Komisija uzskatīja, ka, "lai gan "TV2" televīzijas pienākumi ir skaidri un diezgan plaši definēti, [..] šī "plašā" [tās uzdevuma] definīcija pilnībā sakrīt ar Paziņojumu par radio un televīziju [atbilst Paziņojumam par apraidi]".

117 Pirmās instances tiesa uzskata, ka šis Komisijas vērtējums nav kļūdains. Ir skaidrs, ka Dānijas iestāžu veiktā definīcija ir plaša, jo, tā kā tā būtībā ir kvalitatīva rakstura, [šī definīcija] atstāj raidorganizācijas ziņā tās programmu klāsta izstrādi. Tomēr prasītāju apgalvotais iebildums par neprecizitāti nav atbilstošs. Gluži pretēji — *TV2* uzdevums ir pilnībā skaidrs un precīzs, proti: visiem Dānijas iedzīvotājiem piedāvāt augstu televīzijas raidījumu kvalitāti, vispusību un daudzveidību.

118 Turklāt tiktāl, ciktāl prasītājas ar šo iebildumu par neprecizitāti vēlas apstrīdēt Dānijas iestāžu *TV2* ziņā atstāto konkrētu tās programmu klāsta definīciju, ir jākonstatē, ka tajā nav nekā neparasta, drīzāk pretēji — sabiedrisko pakalpojumu raidorganizācija, protams, ievērojot kvalitatīvās prasības, kas tai ir izvirzītas kā televīzijas PVTN izpildītājai operatorei, konkrēto programmu izvēlē ir redakcionāli neatkarīga no politiskās varas. Šajā sakarā *UER*, persona, kas iestājusies lietā Komisijas atbalstam, pareizi kā nozīmīgu sabiedrisko pakalpojumu raidorganizācijas vārda brīvības un

redakcionālās neatkarības no valsts varas saglabāšanai uzsver vārda brīvību, kura Eiropas Savienības Pamattiesību hartas, kas pasludināta Nicā 2000. gada 7. decembrī (OV C 364, 1. lpp.), 11. pantā un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī, 10. pantā ir definēta kā tāda, kas "ietver uzskatu brīvību un brīvību saņemt un izplatīt informāciju vai idejas bez valsts iestāžu iejaukšanās un neatkarīgi no valstu robežām".

119 Attiecībā uz faktu, ka Komisija kļūdaini esot ņēmusi vērā *TV2* sabiedrisko pakalpojumu uzdevuma definīciju, kas ir ietverta Likumā par apraidi tā 2000. gadā piemērojamajā redakcijā, Pirmās instances tiesa uzskata, ka nekas nenorāda uz to, ka šajā Komisijas apstrīdētā lēmuma 15. apsvērumā izmantotajā definīcijā, kas būtībā ir izsecināta no Likuma par apraidi tā 2001. gada 22. martā publicētajā konsolidētajā redakcijā Nr. 203, nav pareizi ņemti vērā *TV2* uzliktie sabiedrisko pakalpojumu pienākumi arī izmeklēšanas laikposma daļā pirms 2000. gada. Tāpat gan šajā definīcijā, gan iepriekš piemērojamajā definīcijā (ietverta Likuma par apraidi tā 1994. gada 24. jūnijā publicētajā konsolidētajā redakcijā Nr. 578) ietvertas vienas un tās pašas "kvalitātes, vispusības un daudzveidības" prasības, kas ir būtiskās kvalitatīvās prasības *TV2* piešķirtajam apraides sabiedriskajam pakalpojumam. Turklāt abās šajās definīcijās noteikts, ka šīs prasības ir piemērojamas visām *TV2* apraides darbībām.

120 Attiecībā uz prasītāju iebildumu, kas ir saistīts ar to, ka *TV2* sabiedrisko pakalpojumu definīcija neesot pieņemama, jo tajā nav nošķirti pienākumi, kas ar likumu ir noteikti komerctelevīzijām, Komisija apstrīdētā lēmuma 87. apsvērumā norādījusi, ka ir jānošķir [apraides] atļaujas piešķiršanas nosacījumi, kuri komerctelevīzijas sabiedrībai ir jāizpilda vispārējo interešu dēļ, un valsts vispārējo interešu uzdevuma piešķiršana valsts vai privātajam uzņēmumam. Esot acīmredzams, ka *TV2* ir iesaistīta šāda

uzdevuma [izpildē] un ka [šis uzdevums] pārsniedz pienākumu apjomu, kas ar Dānijas tiesību normām ir noteikts visām komerctelevīzijām. Komisija turklāt norāda, ka prasītāju vidū vienīgi *SBS A/S* ir piemērojamas Dānijas tiesību normas un tātad tā var atsaukties uz šo argumentu, *SBS Ltd* un *Viasat* savu darbību veic atbilstoši Apvienotajā Karalistē izsniegtajām atļaujām, un līdz ar to tām nav piemērojams Dānijas tiesiskais regulējums.

121 Pirmās instances tiesa uzskata, ka šie Komisijas apsvērumi ir pareizi. Lai arī *SBS A/S* kā visām raidorganizācijām, kam ir piemērojams Dānijas likums, apraides atļaujas saņemšanai var tikt paredzēti noteikti pienākumi, kas ir ieviesti vispārējo interešu dēļ un ir atgādināti apstrīdētā lēmuma 18. apsvērumā, piemēram, pienākums vismaz vienu stundu dienā izplatīt vietēja mēroga programmas un būtisku daļu no programmu klāsta izplatīt dāņu valodā vai Dānijas sabiedrībai, tomēr šie pienākumi nav salīdzināmi ar *TV2* noteiktajiem sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem. Pēdējie minētie pienākumi paredz sniegt visiem Dānijas iedzīvotājiem mainīgu un kvalitātes, vispusības un daudzveidības prasībām atbilstošu programmu klāstu. Tie paredz nosacījumus visām *TV2* televīzijas darbībām, turklāt ierobežotāk, nekā tas ir minimālo pienākumu gadījumā, kas Dānijas likumā ir paredzēti apraides atļaujas piešķiršanai. Tātad Komisija apstrīdētā lēmuma 87. apsvērumā pareizi ir noraidījusi prasītāju argumentu, kas būtībā attiecās uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.

122 Arguments attiecībā uz to, ka *TV2* nedrīkstētu atzīt sabiedrisko pakalpojumu [televīzijas] kanāla statusu, jo tās programmu klāsts neatšķiroties no tā, kāds ir komerctelevīziju kanāliem, un ka Komisijai būtu bijis jāveic salīdzinoša attiecīgo *TV2* un komerctelevīziju kanālu programmu klāstu izpēte, ir jānoraida.

123 Šo argumentu pieņemot un tādējādi ar programmu klāsta salīdzinošas analīzes palīdzību apraides PVTN definīciju padarot atkarīgu no komerctelevīziju programmu klāsta loka, iznākums būtu tāds, ka dalībvalstīm tiktu atņemta to kompetence definēt sabiedrisko pakalpojumu. Visbeidzot, PVTN būtu atkarīgs no komerctelevīzijām un to lēmumiem izplatīt vai neizplatīt noteiktas programmas. Kā to pareizi norāda *TV2 A/S*, dalībvalstīm definējot apraides sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu, tās nedrīkst tikt ierobežotas ar komerctelevīziju kanālu darbībām.

124 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasītājas nav pierādījušas, ka Komisija kļūdaini ir uzskatījusi, ka apraides, kuru nodrošina *TV2*, PVTN plašā un kvalitatīvā definīcija nav acīmredzami kļūdaina un tātad var tikt pieņemta.

125 Tātad pirmais prasības pamats lietā T-329/04 un otrais prasības pamats lietā T-336/04 ir jānoraida.

126 Pirmās instances tiesa uzskata, ka tālāk secīgi ir jāpārbauda pirmais un otrais prasības pamats lietā T-309/04 un lietā T-317/04, kas saistībā ar pirmo pamatu attiecas uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, bet saistībā ar otro pamatu — uz EKL 87. panta 1. punkta pārkāpumu, jo licenču līdzekļi, kā arī ieņēmumi no reklāmas pārdošanas, kas *TV2* tiek pārskaitīti ar *Fonds TV2* starpniecību, nav valsts līdzekļi.

Par pirmo prasības pamatu lietā T-309/04 un lietā T-317/04, kas attiecas uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

127 Dānijas Karaliste un *TV2 A/S* būtībā norāda, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija ir paudusi nostāju par jautājumiem, kas nav ietverti nolēmumā par procedūras sākšanu, ka šī tiesību uz aizstāvību pārkāpuma neesamības gadījumā apstrīdētais lēmums būtu bijis citādāks un ka dažādu īpašu apstākļu dēļ Komisijai nolēmumā par procedūras sākšanu būtu bijis jāizsakās skaidrāk.

128 Pirmkārt, nolēmumā par procedūras sākšanu formālās izmeklēšanas procedūras priekšmets esot bijis formulēts kā tāds, ar kuru ir paredzēts pārbaudīt, vai apgalvotā pārmērīgā kompensācija izmeklēšanas laikposmā patiešām ir bijusi domāta, lai piešķirtu šķērssubsīdijas *TV2* komercdarbībai. Nolēmumā par procedūras sākšanu kā juridiski nozīmīgs fakts nekur nav minēts tirgus ekonomikas privātā ieguldītāja princips (turpmāk tekstā — "TEPIP"). Turklāt šis lēmums esot jāizprot tādējādi, ka Komisijai nav bijis nolūka veikt īpašu TEPIP ievērošanas pārbaudi. Tā saturs tātad nepamato argumenta, kas balstīts uz jautājumu par to, vai TEPIP ir ticis ievērots attiecībā uz apgalvoto pārmērīgo kompensāciju, iesniegšanu. Tomēr Komisija apstrīdētajā lēmumā esot izskatījusi jautājumu par to, vai Dānijas Karaliste ir rīkojusies kā tirgus ekonomikas privātais ieguldītājs.

129 Otrkārt, tiek apgalvots, ka Komisija lietas materiālus būtu novērtējusi citādāk, ja Dānijas Karalistei būtu bijusi iespēja iesniegt savus argumentus un nozīmīgos

dokumentus. Apstrīdētais lēmums cita starpā esot pamatots ar to, ka Dānijas Karalistes izvirzītie fakti nav pietiekami, lai pierādītu TEPIP ievērošanu.

130 Treškārt, Komisija neesot apgalvojusi, ka pārmērīga sabiedrisko pakalpojumu izdevumu, kurus sedz valsts iestāde, kompensācija, lai arī tā nav šķērssubsīdija, kā tāda var būt Līgumam pretrunā esošs valsts atbalsts. Tas neizrietot arī no Paziņojuma par apraidi, saskaņā ar kuru pārmērīga kompensācija rada problēmas tikai tad, ja pastāv komercdarbību šķērssubsīdija (šī paziņojuma 58. punkts) vai ja pastāv cita veida ietekme uz tirdzniecības attīstību tādējādi, ka tas ir pretrunā Kopienas interesēm (29. punkta iii) apakšpunkts). Pirms nolēmuma par procedūras sākšanu notikusī attīstība ir likusi Dānijas Karalistei uzskatīt, ka pārmērīga kompensācija kā tāda netiek uzskatīta par problemātisku.

131 Savukārt *TV2 A/S* norāda, ka apstāklim, vai tā ir vai nav iesniegusi atbildes apsvērumus par nolēmumu par procedūras sākšanu nav nozīmes no tiesību uz aizstāvību ievērošanas viedokļa. Kā ieinteresētā lietas dalībniece, kuru turklāt nelabvēlīgais lēmums skar tieši, tai esot acīmredzama leģitīma interese, lai tiktu ievērotas nolēmumā par procedūras sākšanu noteiktā apjoma robežas.

132 Komisija, kuru lietā T-309/04 būtībā atbalsta *SBS*, pirmkārt, atgādina, ka nolēmumā par formālās izmeklēšanas procedūras sākšanu neesot jāietver izsmeļošs un detalizēts lietas novērtējums. Turklāt nolēmumā par procedūras sākšanu esot ietverts gan jautājumu, kas saistīti ar sabiedrisko pakalpojumu izmaksu, gan jautājumu, kas saistīti ar TEPIP piemērošanu izsmeļošs apraksts. Turklāt pati Dānijas Karaliste neesot šo nolēmumu interpretējusi tādējādi, ka izmeklēšana attiecas tikai uz šķērssubsīdiju.

133 Attiecībā uz *TV2 A/S* [ir jānorāda, ka], tā kā šis uzņēmums nav sniedzis apsvērumus formālajā izmeklēšanas procedūrā, nedrīkstētu uzskatīt, ka ir aizskartas tā tiesības uz aizstāvību.

134 Otrkārt, Komisija apstrīd, ka fakti, uz kuriem savā prasībā atsaucas Dānijas Karaliste un kas ir saistīti ar TEPIP, būtu noveduši pie atšķirīga rezultāta, nekā tas, pie kura tā ir nonākusi apstrīdētajā lēmumā.

135 Treškārt, attiecībā uz apgalvotajiem īpašajiem apstākļiem Komisija norāda, ka Dānijas iestāžu divējādā loma, proti, kā valsts iestādes un kā iespējamā ieguldītāja loma, tiesību normas saistībā ar valsts atbalstu liek piemērot tām atšķirīgi. Šīs tiesību normas esot atšķirīgas atkarībā no tā, vai tās ir piemērojamas valstij kā "publiskai iestādei" vai kā ieguldītājai. Paziņojums par apraidi ietverot pamatnostādnes tikai attiecībā uz kompensāciju par sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem, nevis attiecībā uz valsts ieguldījumiem publiskā uzņēmumā ar tirgus nosacījumiem. Attiecībā uz kompensāciju par sabiedriskajiem pakalpojumiem pamatuzskats ir tāds, ka pastāv valsts atbalsts. Tomēr Komisijai ir jāpārbauda, vai ir piemērojama EKL 86. panta 2. punktā paredzētā atkāpe. Attiecībā uz ieguldījumiem publiskajos uzņēmumos Komisijas galvenais uzdevums ir novērtēt, vai valsts iesaistīšanās var tikt pielīdzināta tai, kādu būtu veicis tirgus ekonomikas privātais ieguldītājs.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

136 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību uz aizstāvību ievērošana visos procesos, kuri uzsākti pret personu un kuru rezultātā var tikt pieņemts tai nelabvēlīgs lēmums, ir

Kopienu tiesību pamatprincips un ir jānodrošina pat tad, ja nav nekāda īpaša tiesiskā regulējuma (skat. Tiesas 1986. gada 10. jūlija spriedumu lietā 234/84 Beļģija/Komisija, *Recueil*, 2263. lpp., 27. punkts; 1990. gada 14. februāra spriedumu lietā C-301/87 Francija/Komisija, *Recueil*, I-307. lpp., 29. punkts; 1990. gada 21. marta spriedumu lietā C-142/87 Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-959. lpp., 46. punkts, un 2000. gada 5. oktobra spriedumu lietā C-288/96 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-8237. lpp., 99. punkts un tajā minētā judikatūra; Pirmās instances tiesas 2003. gada 6. marta spriedumu apvienotajās lietās T-228/99 un T-233/99 *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, *Recueil*, II-435. lpp., 121. punkts). Šis princips prasa, lai personai, pret kuru Komisija ir uzsākusi administratīvu procedūru, šīs procedūras laikā būtu iespēja noderīgi darīt zināmu savu viedokli par apgalvotajiem faktiem un apstākļiem un to nozīmīgumu, kā arī par dokumentiem, uz kuriem Komisija balsta savu apgalvojumu par Kopienu tiesību pārkāpuma pastāvēšanu (iepriekš minētais 1986. gada 10. jūlija spriedums lietā Beļģija/Komisija, 27. punkts).

137 Attiecībā uz uzņēmumiem, kas ir valsts atbalsta saņēmēji, ir jānorāda, ka administratīvā procedūra valsts atbalsta jomā tiek uzsākta tikai pret attiecīgo dalībvalsti (Tiesas 2002. gada 24. septembra spriedums apvienotajās lietās C-74/00 P un C-75/00 P *Falck* un *Acciaierie di Bolzano*/Komisija, *Recueil*, I-7869. lpp., 81. punkts). Uzņēmumi, kas ir atbalsta saņēmēji, tiek uzskatīti tikai par ieinteresētajām personām šajā procedūrā (iepriekš 136. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, 122. punkts). No tā izriet, ka ieinteresētajām personām, kā šajā lietā *TV2 A/S*, kas nevar balstīties uz aizstāvības tiesībām, kuras ir atzītas tām personām, pret ko ir uzsākta procedūra, ir tikai tiesības būt attiecīgi iesaistītām administratīvajā procedūrā, ņemot vērā šīs lietas apstākļus (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Falck* un *Acciaierie di Bolzano*/Komisija, 83. punkts; Pirmās instances tiesas 1998. gada 25. jūnija spriedums apvienotajās lietās T-371/94 un T-394/94 *British Airways* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2405. lpp., 60. punkts, un 2006. gada 31. maija spriedums lietā T-354/99 *Kuwait Petroleum* (*Nederland*)/ Komisija, Krājums, II-1475. lpp., 80. punkts).

138 Turklāt ir jāatgādina, ka atbilstoši Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL 88. panta] piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 6. pantam, ja Komisija nolemj uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru, nolēmums par procedūras sākšanu var tikt ierobežots ar to, ka tajā tiek apkopoti nozīmīgie faktiskie un tiesiskie jautājumi, ietverts pagaidu attiecīgā valsts pasākuma novērtējums, kura mērķis ir noteikt, vai tam ir atbalsta raksturs, un izklāstīt

iemeslus, kas liek šaubīties par šī pasākuma saderīgumu ar kopējo tirgu (Pirmās instances tiesas 2002. gada 23. oktobra spriedums apvienotajās lietās T-269/99, T-271/99 un T-272/99 *Diputación Foral de Guipúzcoa* u.c./Komisija, *Recueil*, II-4217. lpp., 104. punkts).

139 Nolēmumam par procedūras sākšanu ir jāļauj ieinteresētajiem lietas dalībniekiem efektīvi piedalīties formālajā izmeklēšanas procedūrā, kuras laikā tiem būtu iespēja izvirzīt savus argumentus. Šajā nolūkā ir pietiekami, ka ieinteresētie lietas dalībnieki ir informēti par iemesliem, kas Komisijai sākotnēji likuši uzskatīt, ka pasākums varētu būt jauns ar kopējo tirgu nesaderīgs atbalsts (Pirmās instances tiesas 2002. gada 30. aprīļa spriedums apvienotajās lietās T-195/01 un T-207/01 *Government of Gibraltar*/Komisija, *Recueil*, II-2309. lpp., 138. punkts, un iepriekš 138. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Diputación Foral de Guipúzcoa* u.c./Komisija, 105. punkts).

140 Pat neatkarīgi no tā, vai Dānijas Karalistes un *TV2 A/S* izvirzītais TEPIP ir nozīmīgs, lai saistībā ar valsts atbalstu novērtētu valsts sabiedrisko pakalpojumu finansējumu, Pirmās instances tiesa uzskata, ka nolēmums par procedūras sākšanu nevar tikt interpretēts tādējādi, ka tas prasītājām var likt secināt, ka pārmērīga kompensācija rada grūtības saistībā ar valsts atbalsta aizliegumu tikai šķērssubsīdiju gadījumā, un tādēļ turpmāk neuzturēt sava argumenta, kas balstīts uz TEPIP, izklāstu.

141 Gluži pretēji, nolēmuma par procedūras sākšanu 54. punktā Komisija, atsaucoties uz Tiesas 2001. gada 22. novembra spriedumu lietā C-53/00 *Ferring* (*Recueil*, I-9067. lpp., 27. punkts), norāda, ka finansējuma, kura mērķis ir kompensēt sabiedrisko pakalpojumu pienākumu izmaksas, kvalificēšana par valsts atbalstu ir atkarīga no tā, vai atlīdzība pārsniedz neto papildu izmaksas, ko rada šī uzdevuma izpilde. Komisija piebilst, ka, ja palīdzībai ir saprātīga saikne ar sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma neto

izmaksām, tas nozīmē, ka *TV2* nav piešķirtas nekādas faktiskas priekšrocības, salīdzinot ar tās konkurentiem. Līdzīgus apgalvojumus Komisija izsaka citās nolēmuma par procedūras sākšanu daļās (skat. šī lēmuma 62., 63., 79. un 83. punktu).

142 Faktu, ka Komisija nolēmumā par procedūras sākšanu esot uzskatījusi, ka tai ir jāpārbauda, vai izmeklēšanas laikā ir notikusi šķērssubsidēšana (skat. nolēmuma par procedūras sākšanu 68. punktu), nevar interpretēt kā tādu, kas savukārt nozīmē, ka nepastāvot šādai šķērssubsidēšanai, nav valsts atbalsta. Šis Komisijas apsvērums ir izskaidrojams ar faktu, ka tas savukārt ir ierasti, ka, izvērtējot strīdīgos pasākumus *ex post*, rodas jautājums, vai šie pasākumi izmeklēšanas laikposmā faktiski nav radījuši šķērssubsidēšanu.

143 Turklāt, un neskarot vēlreiz jautājumu par TEPIP nozīmīgumu valsts sabiedrisko pakalpojumu finansējuma novērtēšanā, ņemot vērā ar valsts atbalstu saistītās tiesību normas, pretēji tam, ko apgalvo Dānijas Karaliste, no nolēmuma par procedūras sākšanu nevar izsecināt (71. punkta pēdējais teikums), ka Komisija ir norādījusi, ka tā neplāno veikt TEPIP ievērošanas pārbaudi. Minētajā 71. punkta pēdējā teikumā Komisija vienīgi atspoguļojusi Dānijas iestāžu argumentu, saskaņā ar kuru tās esot rīkojušās kā tirgus ekonomikas privātais ieguldītājs.

144 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Dānijas Karaliste kļūdaini uzskata, ka nolēmums par procedūras sākšanu formālās izmeklēšanas procedūras stadijā tai lika

neturpināt izklāstīt tās nostāju, kas balstīta uz TEPIP un saskaņā ar kuru tā attiecībā uz *TV2* esot rīkojusies kā tirgus ekonomikas privātais ieguldītājs. Šo pašu iemeslu dēļ *TV2 A/S* kļūdaini apgalvo, ka Komisija formālajā procedūrā esot pārsniegusi nolēmumā par procedūras sākšanu noteiktā apjoma robežas.

145 Visbeidzot, neviens īpašs apstāklis Komisijai nelika izteikties skaidrāk, nekā tā to ir darījusi nolēmumā par procedūras sākšanu. Šajā sakarā un pretēji Dānijas Karalistes apgalvotajam no Paziņojuma par apraidi neizriet, ka pārmērīga kompensācija esot tāda, kas var radīt grūtības tikai tad, ja ir notikusi šķērssubsidēšana.

146 Šādos apstākļos, no kuriem izriet, ka nav pārkāptas nedz Dānijas Karalistes tiesības uz aizstāvību, nedz ierobežotākās *TV2 A/S* tiesības, kas tai izriet no ieinteresētās personas statusa, šis pamats ir jānoraida.

Par otro prasības pamatu lietā T-309/04 un lietā T-317/04, kas attiecas uz EKL 87. panta 1. punkta pārkāpumu, jo licenču līdzekļi, kā arī ieņēmumi no reklāmas pārdošanas, kas *TV2* tiek pārskaitīti ar *Fonds TV2* starpniecību, nav valsts līdzekļi

— Lietas dalībnieku argumenti

147 Dānijas Karaliste un *TV2 A/S*, šo pēdējo prasītāju atbalsta *UER*, norāda, ka apgalvotā pārmērīgā kompensācija nevar tikt uzskatīta par valsts atbalstu tiktāl, ciktāl tā tiek

finansēta no licenču līdzekļiem, kā arī ieņēmumiem no reklāmas pārdošanas, kas līdz 1997. gadam tika pārskaitīti ar *Fonds TV2* starpniecību (turpmāk tekstā — "ieņēmumi no reklāmas 1995. un 1996. gadā").

148 Licenču nodevas maksājot izmantotāji, un tātad neesot valsts līdzekļu maksājuma. Tās būtu jāuzskata par daļēju nodevu, ko šie izmantotāji maksā par to, lai varētu uztvert *TV2*, un tās ir pielīdzināmas licenču nodevām, kas tiek maksātas par to, lai uztvertu kabeļtelevīzijas kanālus. Neko nemainot fakts, ka pienākums maksāt licenču nodevas, lai varētu uztvert *TV2* programmas, ir paredzēts likumā.

149 Nav nozīmes arī faktam, ka licenču nodevas saņem *DR* un ka tā ieņēmumi līdz 1997. gadam ar *Fonds TV2* starpniecību tika nodoti tālāk. Iemesls tam ir tikai administratīva rakstura.

150 Apstāklim, kura dēļ ieņēmumu no licenču līdzekļiem nodošana tālāk *TV2* nenozīmē valsts līdzekļu nodošanu vai [valstij] pārmetamu atbalstu, vēl jo vairāk ir tāda pati iedarbība attiecībā uz ieņēmumu no reklāmas 1995. un 1996. gadā nodošanu.

151 Licenču līdzekļi, kā arī ieņēmumi no reklāmas 1995. un 1996. gadā, kas ir nodoti tālāk *TV2* ar *Fonds TV2* starpniecību, nevar tikt uzskatīti par tādiem, kurus kontrolē valsts, jo Dānijas Kultūras ministrijai kopš brīža, kad tika noteikts licenču nodevas apmērs un kad tika pieņemts lēmums par licenču līdzekļu sadali starp *DR* un *TV2*, nav kontrolējusi

šos līdzekļus tādā ziņā, lai varētu tos izmatot citiem mērķiem. Citiem vārdiem sakot, licenču līdzekļus no šī brīža bija paredzēts izmatot *DR* vai, attiecīgā gadījumā, *TV2* darbībām.

152 Komisija, kuras prasību lietā T-309/04 atbalsta *SBS*, galvenokārt norāda, ka nav strīda par to, ka Kultūras ministrija nosaka licenču nodevas summu, kas ir jāmaksā katram radioaparāta vai televizora īpašniekam Dānijā. Šo licenču nodevu saņem *DR* un, pamatojoties uz Kultūras ministrijas lēmumu, no tām iegūtie līdzekļi atbilstoši nolīgumam par plašsaziņas līdzekļiem, kas ir noslēgts ar Parlamentu, tiek sadalīti starp *DR* un *TV2* (apstrīdētā lēmuma 22. apsvērums). Kultūras ministrija cita starpā nosaka brīdi, no kura ir jāsāk un jābeidz maksāt licenču nodevu, un to, ka nesamaksātās licenču nodevas var tikt piedzītas ar ieturējumu no algas (apstrīdētā lēmuma 23. apsvērums). Līdz 1997. gadam *TV2* esot saņēmis līdzekļus ar *Fonds TV2* — vienības, kuru valsts ir ieviesusi, lai nodotu ienākumus *TV2*, — starpniecību.

153 Atbilstoši Komisijas uzskatam līdzekļi ir jāuzskata par valsts līdzekļiem, ja tos kontrolē valsts un tātad tie ir valsts iestāžu rīcībā. Attiecībā uz *TV2* licenču nodevas daļu, kas tiek nodota šai raidorganizācijai, nosaka Kultūras ministrija. Attiecībā uz valsts līdzekļu definīciju judikatūras kopējā nostāja ir tāda, ka Kopienu tiesa pārbauda, vai līdzekļus kontrolē valsts. Turklāt no iepriekš minētā izriet, ka valsts ir pārraudzījusi gan licenču nodevas iekasēšanu, gan arī tās piespiedu piedziņas īstenošanu. Pienākums maksāt licenču nodevu esot visiem televizora vai radioaparāta īpašniekiem, neatkarīgi no tā, vai tas uztver *DR* vai *TV2* programmas. Tātad tā atšķiras no citiem maksājumu pienākumiem, tādiem, kā, piemēram, kabeļu abonements.

154 Komisija norāda, ka pastāv līgumsaistības starp *TV2* un katru personu, kas maksā licenču nodevu. Licenču nodevu sistēma tātad nav salīdzināma ar situāciju, kurā taisīts Tiesas 2001. gada 13. marta spriedums lietā C-379/98 *PreussenElektra* (*Recueil*, I-2099. lpp.).

— Pirmās instances tiesas vērtējums

155 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai uzskatītu, ka pastāv valsts atbalsts, ir jābūt izpildītiem visiem EKL 87. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem (iepriekš 136. punktā minētais Tiesas 1990. gada 21. marta spriedums lietā Beļģija/Komisija, 25. punkts; 1994. gada 14. septembra spriedums apvienotajās lietās no C-278/92 līdz C-280/92 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-4103. lpp., 20. punkts, un 2002. gada 16. maija spriedums lietā C-482/99 Francija/Komisija, *Recueil*, I-4397. lpp., 68. punkts).

156 EKL 87. panta 1. punktā noteiktajā valsts atbalsta aizliegumā principā ir ietverti šādi nosacījumi. Pirmkārt, tam ir jābūt saistītam ar valsts iejaukšanos vai ir jāizmanto valsts līdzekļi. Otrkārt, šī iejaukšanās var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm. Treškārt, tā rada priekšrocības tās saņēmējam. Ceturtkārt, ar to tiek traucēta konkurence vai arī pastāv draudi to traucēt.

157 Šis pamats attiecas uz pirmo no šiem nosacījumiem, saskaņā ar kuru, lai pasākumus varētu kvalificēt kā atbalstu, tiem jābūt, pirmkārt, tieši vai netieši piešķirtiem no valsts līdzekļiem un, otrkārt, jābūt valsts piešķirtiem (skat. iepriekš 155. punktā minēto spriedumu lietā Francija/Komisija, 24. punkts; iepriekš 102. punktā minēto spriedumu lietā *GEMO*, 24. punkts, un 2004. gada 15. jūlija spriedumu lietā C-345/02 *Pearle* u.c., Krājums, I-7139. lpp., 36. punkts).

158 Pirmkārt, attiecībā uz licenču nodevu no apstrīdētā lēmuma izriet, un tas faktiski nav apstrīdēts, ka tās summu nosaka Dānijas iestādes (22. apsvērums), ka pienākums to maksāt neizriet no līgumsaistībām starp *TV2* un tās parādnieku, bet gan tikai no fakta, ka [personas] īpašumā ir televizors vai radioaparāts (22. un 59. apsvērums), ka tās piedziņa šajā gadījumā tiek veikta atbilstoši tiesību normām, kas regulē nodokļu

uzlikšanu (23. apsvērums), un, visbeidzot, ka tās ir Dānijas iestādes, kas nosaka *TV2* nododamo nodevas daļu (59. apsvērums).

159 No iepriekš minētā izriet, ka no licenču nodevas iegūtie līdzekļi ir Dānijas iestāžu rīcībā, ka tā šos līdzekļus kontrolē un ka tādējādi tās ir valsts līdzekļi.

160 Otrkārt, attiecībā uz ieņēmumiem no reklāmas Pirmās instances tiesa norāda, ka Dānijas Karaliste un *TV2 A/S* apstrīd tikai to, kas attiecas uz ieņēmumiem no reklāmas 1995. un 1996. gadā, šie gadi esot bijuši laiks, kad pretēji agrākajam laikposmam *TV2* reklāmas laiku nepārdeva pati *TV2*, bet gan trešā sabiedrība (*TV2 Reklame A/S*) un kad ieņēmumi no šīs tirdzniecības tika nodoti tālāk *TV2* ar *Fonds TV2* starpniecību (skat. apstrīdētā lēmuma 24. apsvērumu).

161 Pirmās instances tiesa, pirmkārt, secina, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ieņēmumus no reklāmas 1995. un 1996. gadā nav nošķīrusi no licenču nodevas.

162 Lai arī Komisija skaidri norādījusi atšķirību starp ieņēmumiem no reklāmas vispār un ar televīziju saistīto licenču nodevu (skat. apstrīdētā lēmuma 10. un 17. apsvērumu) un īsumā minējusi *TV2* reklāmas laiku tirdzniecības nosacījumus 1995. un 1996. gadā (skat. apstrīdētā lēmuma 24. apsvērumu), praktiski tā ieņēmumus no reklāmas 1995. un

1996. gadā iekļāvusi licenču nodevā. Turklāt apstrīdētā lēmuma 21. apsvērumā DKK 4067,7 miljonos, kurus Komisija kvalificējusi kā "līdzekļus, kas ir iegūti no licenču nodevas", faktiski ietverti ieņēmumi no reklāmas 1995. un 1996. gadā. To apstiprina apstrīdētā lēmuma 107. apsvērumā ietvertā 1. tabula, kurā ieņēmumi no reklāmas 1995. un 1996. gadā kopumā DKK 4067,7 miljonu apmērā nav atspoguļoti šīs tabulas slejā ar virsrakstu "Neto ieņēmumi no reklāmas", bet gan ietverti tabulas slejā ar virsrakstu "Nodeva/*Fonds TV2*".

163 Turklāt Pirmās instances tiesa secina, ka *de facto* šī ieņēmumu no reklāmas 1995. un 1996. gadā summu iekļaušanas licenču nodevu summās — iekļaušanas, kura, ņemot vērā atšķirību starp šo abu veidu finansējumiem, *a priori* nekādi nav izskaidrota — turklāt nav nekāda īpaša pamatojuma saistībā ar šiem ieņēmumiem no reklāmas, apstrīdētā lēmuma daļā mērķis ir Dānijas Karalistes par labu *TV2* veiktos dažādos pasākumus kvalificēt vai nekvalificēt kā valsts līdzekļus (57.–68. apsvērums).

164 Šajā apstrīdētā lēmuma daļā Komisija pārbaudījusi, vai licenču nodevas (57.–60. apsvērums) vai arī *ad hoc* nodošana tālāk, kas ir veikta *Fonds TV2* likvidēšanas laikā 1997. gadā (61. apsvēruma otrais teikums), nozīmē valsts līdzekļu iesaistīšanu, tomēr tā nav izvirzījusi jautājumu par ieņēmumiem no reklāmas 1995. un 1996. gadā.

165 Turklāt Pirmās instances tiesa uzskata, ka apstrīdētā lēmuma 24. apsvērums neietver pietiekamu pamatojumu saistībā ar *de facto* ieņēmumu no reklāmas 1995. un 1996. gadā iekļaušanu licenču nodevā. Ņemot vērā galvenokārt atšķirību starp ieņēmumu no reklāmas un audiovizuālās licenču nodevas raksturu, kā arī faktu, ka runa ir nevis par jebkādu reklāmas laiku pārdošanu, bet gan par *TV2* reklāmas laiku un, visbeidzot, faktu, ka ieņēmumi no reklāmas 1995. un 1996. gadā vienmēr bija ievērojami mazāki par sabiedrisko pakalpojumu [sniegšanai] vajadzīgo, nevar izslēgt, ka šie ieņēmumi no reklāmas patiešām jau no paša sākuma pienācās *TV2* un ka to nodošana

tālāk ar *Fonds TV2* starpniecību bija tikai administratīvs paņēmiens, un tas nenozīmē, ka Dānijas Karaliste faktiski kontrolēja šīs summas.

166 Pirmās instances tiesa norāda, ka, lai arī prasības Pirmās instances tiesā stadijā Komisija pamatoti izklāsta valsts līdzekļu no licenču nodevām raksturu un it īpaši uzsver, ka televizoru īpašnieku maksāto licenču nodevu pamats nav līgumsaistības, tā turpretī neatbild konkrēti uz jautājumu par ieņēmumiem no reklāmas 1995. un 1996. gadā un, to darot, nesniedz nevienu pretargumentu prasītāju kritikai, kas balstīta uz šo licenču nodevu tīri līgumisko pamatu.

167 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu attiecībā uz to, ka tā *de facto* kā valsts līdzekļus ir ņēmusi vērā ieņēmumus no reklāmas 1995. un 1996. gadā. Šādos apstākļos šis pamats ir daļēji jāpieņem tiktāl, ciktāl tas attiecas uz ieņēmumiem no reklāmas 1995. un 1996. gadā, un tādējādi jāatceļ apstrīdētais lēmums tiktāl, ciktāl tajā šie ieņēmumi ir ietverti valsts līdzekļos.

168 Pirmās instances tiesa uzskata, ka tālāk ir jāpārbauda iebildums, kuru Dānijas Karaliste un *TV2 A/S* ir īpaši izvirzījušas piektā, sestā un septītā atcelšanas pamata ietvaros prasībā lietā T-309/04 un prasībā lietā T-317/04 un kas būtībā attiecas uz to, ka apstrīdētais lēmums ir balstīts uz nepietiekamu pamatojumu, kas izriet no acīmredzami nepietiekamas apstākļu, kādos Dānijas Karaliste izmeklēšanas laikposmā ir finansējusi *TV2*, pārbaudes, kā rezultātā Komisija ir kļūdaini konstatējusi valsts atbalsta esamību.

Par iebildumu prasībā lietā T-309/04 un prasībā lietā T-317/04 attiecībā uz apstrīdētā lēmuma nepietiekamu pamatojumu, kas izriet no Komisijas pienākuma veikt pārbaudi pārkāpuma

— Lietas dalībnieku argumenti

169 Dānijas Karaliste un *TV2 A/S* norāda, ka apstrīdētais lēmums ir balstīts uz nepietiekamu pamatojumu, jo Komisija neesot nopietni pārbaudījusi jautājumu par to, vai konkrēti *TV2* no 1995. līdz 2002. gadam ir guvusi priekšrocības no sabiedrisko pakalpojumu vajadzībām samērīga finansējuma. Lai pamatotu savu nostāju tās izvirza faktus, saskaņā ar kuriem šis finansējums, lai tas paliktu samērīgs ar sabiedrisko pakalpojumu vajadzībām, izmeklēšanas laikposmā tika ieviests un uzturēts objektīvi, pārskatāmi un apdomīgi.

170 Dānijas Karaliste norāda arī uz 1986. gada likuma, ar ko dibina *TV2*, sagatavošanas darbiem, kā arī *TV2* ieņēmumu un izdevumu prognozi, kas esot bijusi ietverta minēto darbu pielikumā.

171 *TV2 A/S* apgalvo, ka *TV2* nepieciešamās kompensācijas apmēru paredzēja Kultūras ministrija, vienojoties ar Dānijas Parlamenta Finanšu komisiju, un tātad ar stingru parlamentāro kontroli, ik četru gadu nolīgumu, tā saukto plašsaziņas līdzekļu nolīgumu, ietvaros un, pamatojoties uz padziļinātu ekonomisko analīzi. Šo padziļināto ekonomisko analīzi attiecīgi 1995. un 1999. gadā esot veicis revīzijas uzņēmums *KPMG*, kuram palīdzējusi no ekspertiem sastāvoša pārraudzības grupa, kurā esot piedalījušies *TV2* konkurenti (turpmāk tekstā — "1995./1999. gada ekonomiskā analīze").

172 Šīs ekonomiskās analīzes konkrētais mērķis bijis ļaut noteikt nodevu daļu, kam sakarā ar tās sabiedrisko pakalpojumu pienākumiem būtu jānonāk pie *TV2*, no tā izrietošās vajadzības pēc finansējuma un iespējamo to šīs raidorganizācijas līdzekļu novērtējumu, kas ir iegūti no televīzijas reklāmas, kā arī citiem ieņēmumiem. Nodevas summa un *TV2* pienākošās daļa turklāt esot noteikta, pieņemot, ka tiks saglabātas valsts piešķirtās priekšrocības cita starpā atbrīvošanas no nokavējuma procentiem un atbrīvošanas no nodokļiem veidā, kā tas ir minēts apstrīdētā lēmuma 110. apsvērumā.

173 1995./1999. gada ekonomiskā analīze, kas tāpat kā *TV2* ikgadējās grāmatvedības atskaites tika publicēta, bija ietverta Dānijas Karalistes 2003. gada 24. marta apsvērumu, atbildot uz lēmumu par procedūras sākšanu, pielikumā.

174 Abi izmeklēšanas laikposmā (1995. un 1999. gadā) nozīmīgie plašsaziņas līdzekļu nolīgumi esot konkrēti balstīti uz šo padziļināto ekonomisko analīzi. Formālās procedūras laikā iesniedzot šo ekonomisko analīzi, Dānijas Karaliste tātad dokumentējusi Komisijai finanšu aprēķinus, kuri bija dažādu plašsaziņas līdzekļu nolīgumu izmeklēšanas laikposmā pamatā.

175 Dānijas Karaliste un *TV2 A/S* norāda uz izmeklēšanu un uz *Rigsrevisionen* (Dānijas Revīzijas palāta) Dānijas valdībai adresētu 1994. un 1995. gada ieteikumu attiecībā uz *TV2* pašu kapitāla izveidi un grozījumiem, kuri šajā sakarā būtu jāveic *TV2* statūtos. Tās norāda arī uz Finanšu ministrijas 1995. gada 2. augusta ziņojumu, kas tika sagatavots pēc valsts auditoru lūguma, kā arī tam sekojošajiem, proti, 1997. gadā, Dānijas Karalistes *TV2* statūtos izdarītajiem grozījumiem, precizējot pienākumu izveidot pašu kapitālu vismaz DKK 200 miljonu apmērā.

176 Ņemot vērā visus šos elementus, no kuriem izriet, ka *TV2* finansējums un tā pašu kapitāla izveide izmeklēšanas laikposmā tika noteikti ekonomiski saprātīgi un samērīgi ar sabiedrisko pakalpojumu vajadzībām, tas, ka apstrīdētajā lēmumā nav pamatotas analīzes šajā sakarā, nozīmē, ka šī lēmuma pamati un pamatojums ir nepietiekami.

177 Atbildot uz Komisijas apgalvojumu, ka tā ir iepazinusies ar šo faktisko un tiesisko informāciju, bet ir uzskatījusi, ka tā nepierāda, ka *TV2* saņemtā pārmērīgā kompensācija faktiski ir bijusi rezerve, kas ieviesta, lai ļautu *TV2* nosegt ar sabiedrisko pakalpojumu saistītās vajadzības, un ir ar šīm vajadzībām samērīga**,** Dānijas Karaliste un *TV2 A/S* norāda, ka noteicošais fakts tomēr esot tas, ka Komisija, lai arī tai šī faktiskā un tiesiskā informācija tika paziņota formālās procedūras laikā, apstrīdētajā lēmumā to nav izskatījusi vai katrā ziņā to ir darījusi nepilnīgi un neprecīzi. Apstrīdētais lēmums esot balstīts uz formāliem apsvērumiem un neietverot nekādu ekonomisku analīzi attiecībā uz to, vai un kādā veidā *TV2* izveidotais pašu kapitāls pārsniedz tā sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu izpildei nepieciešamo un vai attiecīgajā gadījumā [šis pašu kapitāls] ir pretrunā vispārējām interesēm. Tātad apstrīdētā lēmuma pamatojumā un pamatos ir nozīmīgi trūkumi.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

178 Pirmkārt, attiecībā uz pienākuma norādīt pamatojumu apjomu ir jāatgādina, ka EKL 253. pantā prasītais pamatojums jāpielāgo attiecīgā akta būtībai un tam nepārprotami un viennozīmīgi jāatspoguļo iestādes — akta izdevējas — argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām noskaidrot veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai īstenot kontroli. Pamatojuma prasība jāizvērtē, ņemot vērā konkrētā gadījuma apstākļus, tostarp akta saturu, izvirzīto iemeslu būtību un akta adresātu vai citu

personu, kuras šis akts skar tieši un individuāli, iespējamās intereses saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojums precizētu visus atbilstošos faktiskos un tiesiskos apstākļus, jo jautājums, vai akta pamatojumā izpildītas EKL 253. panta prasības, jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šī panta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu (skat. Tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedumu lietā C-367/95 P Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., 63. punkts un tajā minētā judikatūra).

179 Turklāt ir jāuzsver, ka administratīvajās procedūrās, kurās Komisijai ir piešķirta rīcības brīvība savu funkciju īstenošanai, vēl jo lielāka nozīme ir garantiju ievērošanai administratīvās procedūras laikā, ko sniedz Kopienu tiesību sistēma. Šajās garantijās it īpaši ietilpst kompetentās iestādes pienākums rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus attiecīgajā lietā nozīmīgos apstākļus un pietiekami pamatot savus lēmumus (Tiesas 1991. gada 21. novembra spriedums lietā C-269/90 *Technische Universität München*, *Recueil*, I-5469. lpp., 14. punkts).

180 Turklāt, lai arī Komisijai nav pienākuma lēmumu pamatojumā, kuri pieņemti konkurences tiesību piemērošanas nodrošināšanai, izklāstīt visus faktiskos un tiesību jautājumus, kā arī apsvērumus, kas tai likuši pieņemt šādu lēmumu, tomēr saskaņā ar EKL 253. pantu tai vismaz ir jāmin fakti un apsvērumi, kas ir būtiski tās lēmumu ekonomijā, lai šādā veidā dotu iespēju Kopienu tiesai un ieinteresētajām personām uzzināt Līguma piemērošanas apstākļus (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1998. gada 15. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-374/94, T-375/94, T-384/94 un T-388/94 *European Night Services* u.c./Komisija, *Recueil*, II-3141. lpp., 95. punkts un tajā minētā judikatūra).

181 No judikatūras izriet arī, ka, ja vien nepastāv īpaši apstākļi, pašā lēmumā ir jāietver pamatojums un to nedrīkst pirmo reizi izskaidrot tikai vēlāk Kopienu tiesā (skat. Pirmās instances tiesas 1992. gada 2. jūlija spriedumu lietā T-61/89 *Dansk Pelsdyravlerforening*/Komisija, *Recueil*, II-1931. lpp., 131. punkts; 1998. gada 14. maija spriedumu lietā T-295/94 *Buchmann*/Komisija, *Recueil*, II-813. lpp., 171. punkts, un iepriekš 180. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *European Night Services* u.c./Komisija, 95. punkts un tajā minētā judikatūra). Ir jāatgādina, ka pamatojums ieinteresētajai personai principā jāpaziņo vienlaikus ar lēmumu, kas uz to attiecas. Pamatojuma trūkumu nevar novērst tādā veidā, ka ieinteresētā persona lēmuma pamatojumu uzzina tiesā notiekošajā procesā (Tiesas 2005. gada 28. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, Krājums, I-5425. lpp., 463. punkts; Pirmās instances tiesas 1996. gada 12. decembra spriedums lietā T-16/91 *Rendo* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1827. lpp., 45. punkts, un 2005. gada 15. jūnija spriedums lietā T-349/03 *Corsica Ferries France*/Komisija, Krājums, II-2197. lpp., 287. punkts).

182 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka Kopienu tiesai, izskatot prasību atcelt tiesību aktu, kas celta saskaņā ar EKL 230. pantu, ir vienīgi jāpārbauda apstrīdētā tiesību akta likumība. Līdz ar to Pirmās instances tiesas kompetencē nav novērst iespējamo pamatojuma trūkumu vai papildināt Komisijas pamatojumu, pievienojot tam vai aizstājot elementus, kas neizriet no paša apstrīdētā lēmuma (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1998. gada 27. janvāra spriedumu lietā T-67/94 *Ladbroke Racing*/Komisija, *Recueil*, II-1. lpp., 147. un 148. punkts; 1998. gada 15. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-126/96 un T-127/96 *BFM* un *EFIM*/Komisija, *Recueil*, II-3437. lpp., 81. punkts; 2000. gada 13. jūlija spriedumu lietā T-157/99 *Griesel*/Padome, *Recueil FP*, I-A-151. un II-699. lpp., 41. punkts, un iepriekš 181. punktā minēto spriedumu lietā *Corsica Ferries France*/Komisija, 58. punkts).

183 Otrkārt, attiecībā uz Komisijai uzliktā pārbaudes pienākuma apjomu valsts atbalsta kontroles ietvaros ir jāatgādina, ka, ja dalībvalstīm atbilstoši EKL 10. pantā paredzētajam lojālās sadarbības pienākumam ir jāsadarbojas ar Komisiju, sniedzot tai

elementus, kas Komisijai ļauj pieņemt lēmumu par attiecīgā pasākuma valsts atbalsta raksturu (attiecībā uz lojālās sadarbības pienākumu skat. Tiesas 2003. gada 3. jūlija spriedumu lietā C-457/00 Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-6931. lpp., 99. punkts, un 2005. gada 10. maija spriedumu lietā C-400/99 Itālija/Komisija, Krājums, I-3657. lpp., 48. punkts; iepriekš 137. punktā minēto spriedumu lietā *Kuwait Petroleum* (*Nederland*)/Komisija, 67. punkts), un lai arī dalībvalstij attiecīgajā gadījumā ir jāiesniedz pierādījumi, ka ir izpildīti EKL 86. panta 2. punkta piemērošanas nosacījumi (Tiesas 1997. gada 23. oktobra spriedums lietā C-159/94 Komisija/Francija, *Recueil*, I-5815. lpp., 94. punkts, un Pirmās instances tiesas 2004. gada 16. marta spriedums lietā T-157/01 *Danske Busvognmænd*/Komisija, *Recueil*, II-917. lpp., 96. punkts), tomēr Komisijai Līguma pamata tiesību normu attiecībā uz valsts atbalstu pareizas piemērošanas interesēs ir pienākums veikt rūpīgu un objektīvu pārbaudi (šajā sakarā skat. iepriekš 178. punktā minēto spriedumu lietā Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, 60.–62. punkts; Pirmās instances tiesas 2002. gada 30. janvāra spriedumu lietā T-54/99 *max.mobil*/Komisija, *Recueil*, II-313. lpp., 49. punkta pirmie divi teikumi, kas nav apstrīdēts ar Tiesas 2005. gada 22. februāra spriedumu lietā C-141/02 P Komisija/*max.mobil*, Krājums, I-1283. lpp., un iepriekš 136. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, 167. punkts) un ka šis pienākums tai liek cita starpā uzmanīgi pārbaudīt elementus, kurus tai ir iesniegusi dalībvalsts.

184 Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar EKL 230. pantu celtas prasības atcelt tiesību aktu ietvaros Kopienas tiesību akta likumība ir jānovērtē, izmantojot to faktisko un tiesisko informāciju, kas pastāvēja akta pieņemšanas laikā. It īpaši Komisijas veiktos sarežģītos novērtējumus var pārbaudīt, izmantojot tikai to informāciju, kas tai bija pieejama novērtējuma veikšanas laikā (Tiesas 1979. gada 7. februāra spriedums apvienotajās lietās 15/76 un 16/76 Francija/Komisija, *Recueil*, 321. lpp., 7. punkts; iepriekš 136. punktā minētais 1986. gada 10. jūlija spriedums lietā Beļģija/Komisija, 16. punkts, un 2003. gada 11. septembra spriedums lietā C-197/99 P Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-8461. lpp., 86. punkts; Pirmās instances tiesas iepriekš 137. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *British Airways* u.c./Komisija, 81. punkts; iepriekš 182. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *BFM* un *EFIM*/Komisija, 88. punkts, un 2005. gada 11. maija spriedums apvienotajās lietās T-111/01 un T-133/01 *Saxonia Edelmetalle* un *ZEMAG*/Komisija, Krājums, II-1579. lpp., 67. punkts).

185 Dānijas Karalistes un *TV2 A/S* iebildumi ir jānovērtē, ņemot vērā šos principus un apsvērumus.

186 Šajā sakarā ir jāatgriežas pie apstrīdētā lēmuma noteikumiem, kas ir nozīmīgi jautājumā par to, vai Komisija ir izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu un rūpīgas pārbaudes pienākumu attiecībā uz *TV2* finansējuma nosacījumiem izmeklēšanas laikposmā un šī finansējuma samērīgumu ar sabiedrisko pakalpojumu vajadzībām.

187 Apstrīdētā lēmuma aprakstošajā daļā Komisija norādījusi, ka *TV2* tika dibināts 1986. gadā kā neatkarīgs, ar valsts aizņēmumiem finansēts uzņēmums (11. apsvērums). Tā ir precizējusi, ka *TV2* tika finansēts no licenču līdzekļiem un ieņēmumiem no reklāmas (10. un 17. apsvērums), un norādījusi licenču nodevu apmēru noteikšanas procedūru un to sadali starp *DR* un *TV2* (22. apsvērums).

188 Apstrīdētā lēmuma daļā, kurā Komisija ir veikusi juridisko vērtējumu, šī iestāde pārbaudījusi, vai šajā gadījumā ir ievērots otrais un ceturtais nosacījums no tiem četriem nosacījumiem, kas ir minēti Tiesas 2003. gada 24. jūlija sprieduma lietā C-280/00 *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (*Recueil*, I-7747. lpp.; turpmāk tekstā — "spriedums lietā *Altmark*", bet attiecībā uz iepriekš minētajiem nosacījumiem — "*Altmark* nosacījumi") 88.–93. punktā (71. apsvērums).

189 Pirmās instances tiesa atgādina, ka pirmajam *Altmark* nosacījumam, ka "uzņēmumam, kas saņem atbalstu, faktiski ir jābūt uzdevumam izpildīt sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas pienākumus un šiem pienākumiem ir jābūt skaidri noteiktiem" (iepriekš 188. punktā minētais spriedums lietā *Altmark*, 89. punkts). Saskaņā ar otro *Altmark* nosacījumu "kompensācijas aprēķināšanas pamatā esošie parametri ir jānosaka objektīvi un caurskatāmi [pārskatāmi] iepriekš, lai izvairītos no tā, ka šī kompensācija varētu ietvert ekonomisku priekšrocību, atbalstot ieguvēju uzņēmumu salīdzinājumā ar konkurējošiem uzņēmumiem" (iepriekš 188. punktā minētais spriedums lietā *Altmark*, 90. punkts). Saskaņā ar trešo *Altmark* nosacījumu "kompensācija nevar pārsniegt to, kas vajadzīgs, lai pilnībā vai daļēji nosegtu izmaksas, kuras radušās, pildot sabiedrisko pakalpojumu pienākumus, ņemot vērā uz tām attiecināmos ieņēmumus, kā arī saprātīgu peļņu no šo pienākumu izpildes" (iepriekš 188. punktā minētais spriedums lietā *Altmark*, 92. punkts). Visbeidzot, saskaņā ar ceturto *Altmark* nosacījumu, "ja sabiedriskos pakalpojumus veicošā uzņēmuma izvēle konkrētā gadījumā nav izdarīta procedūras ietvaros par valsts pakalpojumu līguma noslēgšanu, kas ļauj izvēlēties

kandidātu, kurš šos pakalpojumus var sniegt, radot sabiedrībai vismazākās iespējamās izmaksas, kompensācijas līmenis ir jānosaka, pamatojoties uz izmaksu analīzi vidēja [lieluma] uzņēmumam, kas ir labi pārvaldīts un atbilstoši aprīkots, lai spētu izpildīt šo sabiedrisko pakalpojumu nepieciešamās prasības, ņemot vērā uz šo pienākumu izpildi attiecināmos ieņēmumus, kā arī [ar šo pienākumu izpildi saistīto] saprātīgo peļņu" (iepriekš 188. punktā minētais spriedums lietā *Altmark*, 93. punkts).

190 Pirmkārt, attiecībā uz otro *Altmark* nosacījumu, saskaņā ar kuru kompensācijas aprēķināšanas pamatā esošie parametri ir jānosaka objektīvi un pārskatāmi iepriekš, Komisija ir uzskatījusi, ka tas nav izpildīts. Komisijas šajā sakarā izvirzītie iemesli bija tādi, ka "kompensācijas apmērus nosaka masu mēdiju vienošanās [plašsaziņas līdzekļu nolīgumos] uz četriem gadiem un [ka] nav [..] [ikgadēja] valsts budžeta, kas radītu saikni starp kompensāciju un izmaksāšanu [pakalpojumu sniegšanu]". Komisija piebilda, ka "turklāt *TV2* saņem virkni nekontrolējamu [nepārskatāmu] priekšrocību (nodokļu atvieglojumi, atbrīvošana no aizdevuma daļu iemaksas [nokavējuma procentu maksāšanas] utt.)" (apstrīdētā lēmuma 71. apsvērums).

191 Otrkārt, attiecībā uz ceturto *Altmark* nosacījumu Komisija ir norādījusi, ka "*TV2* nav ticis izvēlēts par valsts apraides organizāciju, pamatojoties uz piedāvājumu, un ka nav tikusi veikta nekāda veida situācijas analīze, kas nodrošinātu kompensācijas apjoma noteikšanu pēc labi organizēta un ar producēšanas iekārtām aprīkota vidusmēra uzņēmuma, kas atbilstu sabiedriskās televīzijas pienākumu izpildei, izdevumu analīzes, turklāt ņemot vērā uzņēmuma ienākumus un mērenu peļņu šo pienākumu izpildes rezultātā [*TV2* nav ticis izvēlēts kā sabiedriskā raidorganizācija, pamatojoties uz uzaicinājumu iesniegt piedāvājumu, un ka nav tikusi veikta nekāda veida analīze, lai noskaidrotu, vai kompensācijas apjoms ir noteikts, pamatojoties uz izmaksu analīzi vidēja lieluma uzņēmumam, kas ir labi pārvaldīts un atbilstoši aprīkots, lai spētu izpildīt šo sabiedrisko pakalpojumu nepieciešamās prasības, ņemot vērā uz šo pienākumu izpildi attiecināmos ieņēmumus, kā arī ar šo pienākumu izpildi saistīto saprātīgo peļņu]" (apstrīdētā lēmuma 71. apsvērums).

192 Apstrīdētā lēmuma daļā, kurā ir veikta atbalsta saderīguma, ņemot vērā EKL 86. panta 2. punktu, un it īpaši samērīguma pārbaude, Komisija, atbildot uz Dānijas Karalistes argumentu, saskaņā ar kuru izveidotais kapitāls bija nepieciešams, lai kompensētu iespējamās ieņēmumu no reklāmas svārstības (112. apsvērums; skat. arī 111. apsvēruma pirmo teikumu), "atzīst, ka uzņēmumam var būt nepieciešama šādas rezerves izveide, lai nodrošinātu savu sabiedrisko pakalpojumu pienākumu izpildi" (113. apsvērums).

193 Tomēr Komisija ir norādījusi, ka šāda rezerve "ir jāizveido ar noteiktu mērķi, turklāt tā ir jāsaskaņo ar noteikumiem vistuvākajā laikā, kad konstatētā pārmērīgās kompensācijas summa būtu jāatmaksā [ir jāizveido ar noteiktu mērķi un jānosaka konkrēti datumi, kuros pēc tam, kad ir noteikta pārmērīgās kompensācijas summa, tā ir jāatmaksā]". Tā atzīmējusi, ka šajā gadījumā runa nav par šādu specifisku līdzekļu rezervju izveidošanu, bet gan par pašu kapitāla uzkrāšanu. Tomēr tā piebildusi, ka "pamatkapitāls var tikt lietots dažādiem mērķiem, ne tikai, lai nodrošinātu sabiedrisko pakalpojumu nodrošināšanu [pašu kapitāls var tikt izmantots jebkādiem mērķiem, kas nav obligāti saistīti ar sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu izpildi]" (113. apsvērums).

194 Apstrīdētā lēmuma 114. apsvērumā Komisija attiecībā uz Dānijas Karalistes izvirzīto piemēru, kas saistīts ar 1999. gadu, gadu, kura laikā *TV2* ieņēmumi no reklāmas esot ievērojami samazinājušies, norādījusi, ka šī samazināšanās *TV2* pat nav likusi izmantot izveidotās kapitāla [rezerves].

195 Apstrīdētā lēmuma 115. apsvērumā Komisija "uzskata, ka nav bijis nepieciešams kapitāla uzkrājums *TV2* pienākumu izpildei [līdz ar to uzskata, ka saņemtais kapitāla uzkrājums nebija vajadzīgs, lai ļautu *TV2* efektīvi darboties". Turklāt tā ir piebildusi, ka, "lai pasargātu uzņēmumu no iespējamiem reklāmas ieņēmumu [ieņēmumu no reklāmas] zaudējumiem, būtu jāizveido caurskatāma [pārskatāma] līdzekļu rezerve, nevis jāiegulda lielāka atbalsta summa [un nevis jāiegulda peļņa uzņēmumā]". Līdz ar to Komisija secinājusi, ka tā "nevar pieņemt Dānijas [..] iestāžu pirmo argumentu", kas saistīts ar faktu, ka pārmērīgā kompensācija faktiski veido sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas nodrošināšanai vajadzīgo rezervi.

196 No šiem atgādinājumā izklāstītājiem apstrīdētā lēmuma noteikumiem izriet, ka Komisijas nostāja būtībā ir balstīta uz diviem apgalvojumiem.

197 Pirmkārt, konstatētā *TV2* saņemtā pārmērīgā kompensācija esot bijusi nevis pārskatāmi un apdomīgi, un īpaši, lai nodrošinātu sabiedrisko pakalpojumu sniegšanu, neraugoties uz ieņēmumu no reklāmas svārstīgumu, izveidota rezerve, bet gan tā esot bijusi tikai nekontrolētu kapitāla uzkrājumu rezultāts.

198 Otrkārt, no 1999. gada izsecinātais piemērs norādot, ka *TV2* faktiski nekad neesot bijis jāizmanto savas rezerves.

199 Attiecībā uz pirmo no šiem apgalvojumiem ir jāsecina, ka apstrīdētajā lēmumā nav ietverts neviens apsvērums, kas varētu pierādīt [šī apgalvojuma] pareizību.

200 Faktiski apstrīdētajā lēmumā, neraugoties uz tīri aprakstošu norādi uz dažiem Dānijas Karalistes *TV2* no 1995. līdz 2002. gadam nododamo licenču nodevu apmēra noteikšanas mehānisma elementiem (skat. 22. apsvērumu), nav minēts neviens motīvs, kas ietvertu šī mehānisma un apsvērumu juridisku un ekonomisku analīzi, kas precizētu šīs summas noteikšanu visa šī laikposma garumā.

201 Ir jāsecina, ka, ņemot vērā gan šo elementu ievērošanas nozīmīgumu, lai šajā gadījumā piemērotu gan ar valsts atbalstu saistītās tiesību normas, gan arī Komisijai piešķirto rīcības brīvību attiecībā uz sarežģītiem ekonomiskiem jautājumiem, apstrīdētā lēmuma pamatojumam atbilstoši iepriekš 178. un 179. punktā minētajai judikatūrai būtu bijis

jāietver precīzs un pamatots konkrēto, juridisko un ekonomisko apstākļu, kas ietekmējuši *TV2* nododamo licenču nodevu apmēra noteikšanu izmeklēšanas laikposmā, novērtējums.

202 Pirmās instances tiesa, tāpat kā Dānijas Karaliste un *TV2 A/S* uzskata, ka šis apstrīdētajā lēmumā norādītais nepietiekamais pamatojums šajā jautājumā ir būtisku formas prasību pārkāpums un ka tā rezultātā atbilstoši iepriekš 178.–182. punktā atgādinātajai judikatūrai apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

203 Pirmās instances tiesa cita starpā uzskata, ka šī pamatojuma nepietiekamība ir izskaidrojama ar to, ka [Komisija] nav veikusi nekādu nopietnu konkrēto apstākļu, kas izmeklēšanas laikposmā ietekmējuši licenču līdzekļu summas noteikšanu un nodošanu *TV2*, pārbaudi formālās izmeklēšanas procedūras laikā.

204 Tāpat šīs prasības Pirmās instances tiesā stadijā Komisija, lai noraidītu iebildumu, saskaņā ar kuru tā neesot izpildījusi pārbaudīšanas pienākumu, norāda, ka "Dānijas iestādes pirms formālās izmeklēšanas procedūras un tās laikā ir nosūtījušas neskaitāmus dokumentus un izsmeļošu informāciju par lietu", bet ka "paziņotajai [papildu] informācijai tomēr ir bijis raksturīgs fakts, ka Dānijas iestādes ir mēģinājušas pamatot pārmērīgās kompensācijas uzkrāšanu *TV2* ar informāciju un aprēķiniem, kas ir pierādīti vēlāk". Pēc Komisijas domām, Dānijas Karaliste "neesot spējusi sniegt informāciju, kuru datums atbilstu laikposmam, kurā notika kapitāla uzkrāšana uzņēmumā, un kas, iespējams, varētu pamatot kapitāla izveidi tādā veidā, kādā tas tika konstatēts *TV2* gadījumā".

205 Šie apgalvojumi ir atkārtoti vairākās citās Komisijas procesuālo dokumentu vietās. Tāpat tiek apgalvots, ka "Dānijas iestādes nevienā brīdī nav iesniegušas informāciju vai dokumentus *ex ante* attiecībā uz *TV2* kapitāla vajadzību tā izveides laikā vai laikposmā, kurā notika izmeklēšana", vai arī ka "visa informācija šajā sakarā ir bijusi balstīta uz vēlāk pierādītiem apsvērumiem un aprēķiniem".

206 Turklāt Komisija, lai pamatotu, ka apstrīdētajā lēmumā nav nekādas *TV2* izmeklēšanas laikposmā vajadzīgā finansējuma ekonomiskās analīzes, balstās uz apgalvojumu, ka Dānijas Karaliste nav iesniegusi nekādus faktus, kas ļautu uzskatīt, ka *TV2* attiecīgā kapitāla uzkrāšana bija vajadzīga.

207 Tomēr faktiski nedz Komisija, nedz personas, kas iestājušās lietā tās atbalstam, neapstrīd, ka 1995./1999. gada ekonomiskā analīze, kas ir veikta *TV2* nododamo licenču nodevu apmēra noteikšanas, kas notiek ik pēc četriem gadiem, procedūras ietvaros un vajadzībām (skat. iepriekš 171.–174. punktu), tika iesniegta Komisijai. Turklāt šī analīze esot minēta Dānijas Karalistes 2003. gada 24. marta apsvērumos, atbildot uz lēmumu par procedūras sākšanu, un ir pievienota minēto apsvērumu pielikumos.

208 Komisijas šīs faktiskās un tiesiskās informācijas apstrīdētā lēmuma, kurā tā nekādi netiek minēta, stadijā neievērošana — pat ja tas tā būtu tikai lai to apstrīdētu —, apstiprina, ka šī iestāde formālās izmeklēšanas procedūras laikā nav veikusi nopietnu pārbaudi elementiem, kas tai tajā laikā tika iesniegti attiecībā uz *TV2* finansēšanu laikposmā no 1995. līdz 2002. gadam.

209 Pirmās instances tiesa vispārīgi norāda, ka prasības Pirmās instances tiesā stadijā vienīgā ekonomiskā analīze, kuru Komisija izvirza savos procesuālajos dokumentos, ir cita analīze nekā 1995./1999. gada ekonomiskā analīze, proti, analīze, kas ir saistīta ar *TV2 A/S* kapitalizāciju tās izveides laikā 2003. gadā vai tās rekapitalizāciju 2004. gadā, analīze, kas faktiski nav veikta *ex ante*.

210 Pirmās instances tiesa tātad neatbild uz iebildumu, kurš ir pamatots ar to, ka formālās izmeklēšanas procedūras stadijā nav ievērota 1995./1999. gada ekonomiskā analīze. Gluži pretēji — tā ar savu kļūdaino pārmetumu Dānijas Karalistei, ka tā neesot iesniegusi apsvērumu elementus *ex ante* (skat. iepriekš 204. punktu), drīzāk piekrīt, ka tā nav nopietni pārbaudījusi lietas materiālus.

211 Personas, kas iestājušās lietā Komisijas atbalstam, kuras, kā jau tas iepriekš norādīts, nekādi neapstrīd šīs analīzes esamību un iesniegšanu Komisijai, uz šo iebildumu nereaģē.

212 Turklāt *SBS* norāda, ka 1995./1999. gada ekonomiskā analīze ir "veca tirgus izpēte", kas galu galā uzsver, cik nozīmīga šī faktiski ar izmeklēšanas laikposmu vienlaicīgā analīze ir Komisijas vērtējuma veikšanai ne tikai *ratione temporis*, bet arī *ratione materiae*. Katrā ziņā Pirmās instances tiesa norāda — tā kā 1995./1999. gada ekonomiskā analīze, kā arī tās mērķis ir neapstrīdēti prāvas elementi, visa iespējamā šīs analīzes kritika pēc būtības ir jānoraida kā nenozīmīga. Atbilstoši iepriekš 182. punktā atgādinātajai judikatūrai Pirmās instances tiesai likumības pārbaudes ietvaros nav jānovērš apstrīdētā lēmuma pamatojuma neesamība, aizstājot Komisijas apsvērumus, kurus tā ir sniegusi formālās izmeklēšanas procedūras stadijā.

213 Lai arī Komisija uz iebildumu par to, ka tā nav ņēmusi vērā 1995./1999. gada ekonomisko analīzi, neatbild, Pirmās instances tiesa tomēr norāda, ka Komisija izvirza faktu, ka *TV2 A/S* neesot piedalījusies formālās izmeklēšanas procedūrā. Pirmās instances tiesa tomēr secina, ka šie apgalvojumi nekādi neapstrīd *TV2 A/S* tiesības prasības [Pirmās instances tiesā] stadijā izvirzīt iebildumu attiecībā uz pienākuma veikt cita starpā 1995./1999. gada ekonomiskās analīzes pārbaudi pārkāpumu.

214 Katrā ziņā pat tad, ja tiktu apsvērts, ka Komisija ar šiem apgalvojumiem ir gribējusi panākt, lai *TV2 A/S* savā prasības pieteikumā nevarētu atsaukties uz pārbaudes cita starpā attiecībā uz 1995./1999. gada ekonomisko analīzi neesamību, šī iespējamā iebilde būtu, no vienas puses, nenozīmīga un, no otras puses, nepamatota šādu iemeslu dēļ.

215 Attiecībā uz šīs iespējamās iebildes nenozīmīgo raksturu ir jāatgādina, ka pamatojuma neesamība vai nepietiekams pamatojums ir būtisku procedūras noteikumu pārkāpums EKL 230.e panta nozīmē un tas ir saistīts ar jautājumu par sabiedrisko kārtību, kas Kopienas tiesai ir jāizskata pēc savas ierosmes (Pirmās instances tiesas 2005. gada 29. septembra spriedums lietā T-218/02 *Napoli Buzzanca*/Komisija, Krājums-CDL, I-A-267. un II-1221. lpp., 55. punkts, un 2005. gada 22. jūnija spriedums lietā T-102/03 *CIS*/Komisija, Krājums, II-2357. lpp., 46. punkts). Tomēr Pirmās instances tiesa pakārtoti, pēc tam, kad tā konstatēja, cita starpā atbildot uz prasītāju izvirzīto iebildumu, ka apstrīdētais lēmums nav pietiekami pamatots attiecībā uz nosacījumiem, ar kādiem tika noteikta *TV2* nododamā licenču nodevu summa izmeklēšanas laikposmā, norāda, ka šīs nepietiekamības iemesls ir tāds, ka Komisija nav izpildījusi savu pienākumu veikt pārbaudi (skat. iepriekš 202. un 203. punktu).

216 Attiecībā uz šī iespējamā iebilduma nepamatoto raksturu Pirmās instances tiesa norāda, ka *TV2 A/S* nekādi nepamatojas uz jauniem faktiskiem elementiem, kurus Komisija nav zinājusi formālās izmeklēšanas procedūras laikā. Gluži pretēji, *TV2 A/S* vienīgi iebilst, ka Komisija nav pārbaudījusi lietas dalībnieces, kura uzsver, ka *TV2* finansējums izmeklēšanas laikposmā bija vajadzīgs un samērīgs ar sabiedrisko

pakalpojumu vajadzībām, šai iestādei iesniegtos elementus formālās procedūras laikā (skat. apstrīdētā lēmuma 111. un 112. apsvērumu). Tāpat, pat ja *TV2 A/S* pati nav piedalījusies formālajā izmeklēšanas procedūrā, tai nevar aizliegt Pirmās instances tiesā izvirzīt juridisku argumentu, kas attiecas uz šo elementu pārbaudes neesamību (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1999. gada 6. oktobra spriedumu lietā T-110/97 *Kneissl Dachstein*/Komisija, *Recueil*, II-2881. lpp., 102. punkts un tajā minētā judikatūra; 2004. gada 16. septembra spriedumu lietā T-274/01 *Valmont*/Komisija, Krājums, II-3145. lpp., 102. punkts; iepriekš 184. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Saxonia Edelmetalle* un *ZEMAG*/Komisija, 68. punkts, un 2006. gada 23. novembra spriedumu lietā T-217/02 *Ter Lembeek*/Komisija, Krājums, II-4483. lpp., 84., 85. un 93. punkts).

217 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, neveicot tomēr tieši nozīmīgu elementu jautājumā par to, vai attiecīgie pasākumi EKL 87. panta 1. punkta izpratnē ir valsts atbalsts vai nav, pārbaudi, Komisija nav izpildījusi savu pienākumu veikt pārbaudi, [kas ir] pienākumu neizpilde, kas izskaidro iepriekš 202. punktā konstatēto pamatojuma nepietiekamību.

218 Attiecībā uz apgalvojumu, kurš ir ietverts arī Komisijas pirmajā apgalvojumā, saskaņā ar kuru Dānijas iestādes nav regulāri veikušas izveidoto rezervju apmēra kontroli, papildus faktam, ka šeit runa atkal ir par nepierādītu un Dānijas Karalistes formālajā procedūrā skaidri apstrīdētu apgalvojumu (skat. apstrīdētā lēmuma 48. apsvēruma otro teikumu), ir jāsecina, ka pats apstrīdētais lēmums ietver norādes, kas var vājināt tā tiesiskumu.

219 Tāpat no apstrīdētā lēmuma izriet, ka *TV2* līdz 2002. gadam būtu bijis jāsniedz ikgadējas sabiedrisko pakalpojumu budžeta vai grāmatvedības atskaites (96. apsvērums). Turklāt visā izmeklēšanas laikposmā *Rigsrevisionen* ir veikusi *TV2* grāmatvedības adminis-

tratīvo un finanšu kontroli (97. apsvērums). Šajā sakarā apstāklis, uz kuru šajā pašā apsvērumā norādījusi Komisija, ka *Rigsrevisionen* pašai nebija "tiesību aizkavēt pārmērīgo kompensāciju", kā tāds nav būtisks attiecībā uz pārbaudes iestādi un neļauj secināt, ka Dānijas iestādes nav veikušas kontroli.

220 Katrā ziņā Komisija nevar balstīties uz iespējamo kontroles nepietiekamību, lai izdotu rīkojumu atgūt visas summas, kuras Dānijas Karaliste apzīmē kā sabiedriskajiem pakalpojumiem vajadzīgo rezervi, jo bija pilnīgi iespējams veikt visu juridisko un ekonomisko nosacījumu, kas pamatoja šīs rezerves ieviešanu izmeklēšanas laikposmā, nopietnu pārbaudi, ņemot vērā faktisko un tiesisko informāciju, kas bija Komisijas rīcībā, un šādai pārbaudei neesot, nav iespējams tiesiski lemt par to, vai šī rezerve bija pilnībā vai vismaz daļēji faktiski vajadzīga sabiedriskajiem pakalpojumiem.

221 Šo pašu iemeslu dēļ Komisijas atsauces uz "īpašas" (apstrīdētā lēmuma 113. apsvērums) vai arī "pārskatāmas" (apstrīdētā lēmuma 115. apsvērums) rezerves prasību, ja Komisija noteikti nav veikusi nekādu nopietnu konkrētu nosacījumu, ar kādiem tika pamatota *TV2* nodotamā licenču nodevu summas noteikšana izmeklēšanas laikposmā, pārbaudi, šķiet, ir atsauces uz tīri formālu prasību, kas nevar pamatot ar apstrīdēto lēmumu uzlikto pienākumu [šīs summas] atgūt.

222 Attiecībā uz otro Komisijas apgalvojumu (iepriekš 198. punkts), saskaņā ar kuru minētais 1999. gada piemērs, no kura izriet, ka faktiski *TV2* nekad nav bijis vajadzības šīs rezerves izmantot, ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, nekādi nepierāda, ka pastāv valsts atbalsts.

223 Fakts, ka *TV2* nav bijis jāizmanto šīs rezerves 1999. gadā, neliek secināt, ka šīs rezerves ir jāuzskata par nesamērīgām ar *TV2* sabiedrisko pakalpojumu vajadzībām. Faktiski pašas rezerves raksturs ir tāds, ka tās tiek izveidotas, lai nodrošinātos vajadzības gadījumam, nevis lai noteikti tās izmantotu. Tāpat fakts, ka Komisija vēlāk no rezerves neizmantošanas secina, ka tā nav pamatota, ir pretrunā šīs iestādes pieļautajai iespējai izveidot un saglabāt šādu rezervi, lai nodrošinātu sabiedrisko pakalpojumu sniegšanu. Galu galā Komisijai, lai tā lietderīgi varētu lemt par *TV2* izveidoto rezervju samērīgo vai nesamērīgo raksturu, ir pienākums pārbaudīt it īpaši ekonomisko apsvērumu, uz kuriem Dānijas Karaliste ir balstījusies, nosakot *TV2* nododamo licenču nodevu summu no 1995. līdz 2002. gadam, pamatotību.

224 Pirmās instances tiesa turklāt norāda, ka to, ka apstrīdētajā lēmumā nav nopietnas un pamatotas *TV2* finansējuma nosacījumu izmeklēšanas laikposmā pārbaudes, savukārt atspoguļo apstrīdētā Komisijas lēmuma 71. apsvērumā ietverto apgalvojumu kategoriskais raksturs.

225 Pirmkārt, attiecībā uz šī 71. apsvēruma, kas ir saistīts ar otro *Altmark* nosacījumu, pamatojumu Pirmās instances tiesa norāda, ka nav nozīmes atsaukties uz faktu, ka "kompensācijas apmērus nosaka masu mēdiju vienošanās [plašsaziņas līdzekļu nolīgums] uz četriem gadiem", kas ir tīri aprakstoša atsauce, bet tomēr domāta, lai pamatotu apgalvojumu, ka kompensācijas parametri iepriekš nav bijuši objektīvi un pārskatāmi paredzēti. Faktiski un, nekādi nevēloties aizstāt Komisiju, īstenojot tās kompetences, kas tai ir piešķirtas saistībā ar valsts atbalsta kontroli, Pirmās instances tiesa var tikai konstatēt, ka *TV2* nododamo licenču nodevu summas noteikšanas ar plašsaziņas līdzekļu nolīgumiem nosacījumi tādos apstākļos, kas ir atgādināti iepriekš 171.–174. punktā un kas nav apstrīdēti, drīzāk var tikt uztverti, vismaz veicot sākotnēju analīzi, kā norādes uz objektivitāti un pārskatāmību.

226 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 71. apsvērumā minētajiem apgalvojumiem, saskaņā ar kuriem "nav nekāda pieejama [ikgadēja] valsts budžeta, kas radītu saikni starp kompensāciju un izmaksāšanu [pakalpojumu sniegšanu]", vai arī saskaņā ar kuriem "*TV2* saņem virkni nekontrolējamu [nepārskatāmu] priekšrocību (nodokļu atvieglojumi, atbrīvošana no aizdevuma daļu iemaksas [nokavējuma procentu maksāšanas] utt.)", ir jāsecina, ka arī šeit un, neskarot padziļinātus vērtējumus, kuri Komisijai attiecīgajā gadījumā būtu jāveic, pirmajā brīdī, šķiet, runa ir par neatbilstošiem vai — šīs lietas apstākļos — pat nepareiziem apgalvojumiem.

227 Pirmkārt, attiecībā uz to, ka nav ikgadēja budžeta, kas radītu saikni starp kompensāciju un pakalpojumu sniegšanu, Pirmās instances tiesa norāda, ka otrais *Altmark* nosacījums šādu formālu prasību neparedz. Šis nosacījums atstāj dalībvalstu ziņā izvēlēties praktiskos nosacījumus, lai nodrošinātu tā ievērošanu. Tātad fakts, ka Komisija ir formāli atsaukusies uz to, ka nav "nekāda pieejama [ikgadēja] valsts budžeta, kas radītu saikni starp kompensāciju un izmaksāšanu [pakalpojumu sniegšanu]", lai gan gluži pretēji — iepriekš 171.–174. punktā atgādinātie *TV2* nododamo licenču nodevu noteikšanas nosacījumi ir tie, kuri tieši bija jāpārbauda otrā *Altmark* nosacījuma ietvaros, taču apstrīdētajā lēmumā nav veikta nekāda nopietna to analīze, faktiski šķiet kā mākslīgs pamatojums.

228 Otrkārt, Pirmās instances tiesa, arī šajā gadījumā neskarot Komisijas kompetenci valsts atbalsta jomā, var vienīgi norādīt, ka nevar izslēgt, ka iepriekš minētie *TV2* nododamo licenču nodevu noteikšanas nosacījumi var būt objektīvi un pārskatāmi nosacījumi, jo tajos cita starpā paredzēta Dānijas Parlamenta iejaukšanās, ka tie ir balstīti uz ekonomisko analīzi, kuru ir izstrādājis revīzijas uzņēmums, kuram palīdzēja no ekspertiem sastāvoša pārraudzības grupa, kurā esot piedalījušies *TV2* konkurenti, un ka šī analīze, tāpat kā *TV2* grāmatvedības atskaites tika publicēta. Tātad nevar izslēgt, ka nopietna šo nosacījumu analīze attiecīgajā gadījumā novestu pie secinājuma, ka Dānijas Karaliste, pat pirms Tiesa izvirzīja *Altmark* nosacījumus, būtībā bija nodrošinājusi otrā no šiem nosacījumu ievērošanu.

229 Treškārt, attiecībā uz apgalvojumu, saskaņā ar kuru "[pastāv] virkn[e] nekontrolējamu [nepārskatāmu] priekšrocību (nodokļu atvieglojumi, atbrīvošana no aizdevuma daļu iemaksas [nokavējuma procentu maksāšanas] utt.)", Pirmās instances tiesa var tikai norādīt, ka *TV2* nododamo licenču nodevu summa, pēc prasītāju domām, kas nav ticis apstrīdēts, tika aprēķināta tieši un, ņemot vērā gadījumu, kad tiek saglabāti šie citi valsts pasākumi par labu šai raidorganizācijai. Tomēr, vismaz veicot sākotnēju analīzi un ņemot vērā prasītāju veikto *TV2* nododamo licenču nodevu summas noteikšanas procedūras aprakstu, nav nekāda iemesla domāt, ka šo citu valsts pasākumu esamība un apmērs, kas obligāti tika ņemti vērā šajā licenču nodevas noteikšanas procedūrā, tika slēpti.

230 No iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētā lēmuma 71. apsvērumā ietvertie apgalvojumi attiecībā uz otro *Altmark* nosacījumu, apgalvojumi, kuri apstrīdētajā lēmumā nav balstīti uz nopietnu konkrēto juridisko un ekonomisku nosacījumu, ievērojot kurus, tika noteikta *TV2* nododamo licenču nodevu summa, analīzi, nav pārliecinoši.

231 Otrkārt, attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 71. apsvēruma pēdējā teikumā minēto pamatojumu, kas attiecas uz ceturto *Altmark* nosacījumu, Pirmās instances tiesa norāda, ka, neraugoties uz šī pamatojuma nedaudz divdomīgo formulējumu, kas burtiski norāda, ka šajā gadījumā "nav tikusi veikta nekāda [..] analīze", "kas nodrošinātu [Dānijas Karalistes] kompensācijas apjoma noteikšanu pēc labi organizēta un ar producēšanas iekārtām aprīkota vidusmēra uzņēmuma [..] [dalībvalsts veiktas] izdevumu analīzes [..] [lai noskaidrotu, vai [Dānijas Karalistes] kompensācijas apjoms ir noteikts, pamatojoties uz [dalībvalsts veiktu] izmaksu, kas būtu radušās vidēja [lieluma] uzņēmumam, kas ir labi pārvaldīts un atbilstoši aprīkots, analīzi]", Komisija ir vēlējusies norādīt, ka Dānijas Karaliste nav ievērojusi ceturto *Altmark* nosacījumu.

232 Šāds pamatojums, kas galu galā ir ierobežots tieši ar ceturtā *Altmark* nosacījuma formulējuma pārņemšanu, iespējams, būtu pietiekams tikai tad, ja būtu skaidrs, ka Dānijas Karaliste nav darījusi neko, kā rezultātā praktiski tiktu nodrošināta ceturtā *Altmark* nosacījuma ievērošana, vai ja Komisija būtu pierādījusi, ka šīs dalībvalsts veiktā analīze ir acīmredzami nepietiekama vai neatbilstoša, lai nodrošinātu šī nosacījuma

ievērošanu. Tomēr šajā lietā šādi apstākļi nav apstiprinājušies. Gluži pretēji, ņemot vērā Dānijas Karalistes ieviesto procedūru *TV2* nododamo licenču nodevu summas noteikšanai no 1995. līdz 2002. gadam, procedūru, kas saskaņā ar iepriekš 171.–174. punktā atgādināto un neapstrīdēto aprakstu cita starpā ietver ekonomisko analīzi, kuras izstrādē ir piedalījušies *TV2* konkurenti, nevar izslēgt, ka nopietna visu nosacījumu, kas bija *TV2* nododamo licenču nodevu summas noteikšanas izmeklēšanas laikposmā pamatā, pārbaude — pārbaude, kuru būtu bijis jāveic Komisijai, — būtu varējusi novest pie secinājuma, ka būtībā Dānijas Karaliste, pat pirms Tiesa definēja *Altmark* nosacījumus, ir raudzījusies, lai tiktu ievērots ceturtais no šiem nosacījumiem.

233 No tā izriet, ka apstrīdētā lēmuma 71. apsvēruma pēdējā teikumā norādītais pamatojums, ņemot vērā iepriekš 203. un nākamajos punktos izdarīto secinājumu, kas ir atgādināts iepriekš 230. punktā un saskaņā ar kuru Komisija formālās izmeklēšanas procedūras laikā nav veikusi nopietnu pārbaudi attiecībā uz konkrētiem nosacījumiem, kas izmeklēšanas laikposmā bija Dānijas Karalistes *TV2* nododamās licenču nodevas summas noteikšanas pamatā, faktiski šķiet tīri formāls.

234 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, no kuriem izriet, ka apstrīdētais lēmums nav pietiekami pamatots, tādēļ ka Komisija ir pārkāpusi savu pienākumu pārbaudīt jautājumus, kas tomēr tieši ir nozīmīgi, lai noteiktu valsts atbalsta esamību, apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, nepārbaudot citus prasībās lietā T-309/04, lietā T-317/04, lietā T-329/04 un lietā T-336/04 izvirzītos pamatus.

**Par tiesāšanās izdevumiem**

*Par tiesāšanās izdevumiem lietās T-309/04 un T-317/04*

235 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums saistībā ar galvenajiem prasībā lietā T-309/04 un lietā T-317/04 izvirzītajiem prasījumiem ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītāju šajās lietās prasījumiem.

236 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 5. punktam lietas dalībniekam, kurš atsakās no prasības, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to apsvērumos par atteikšanos no prasības ir prasījis pretējais lietas dalībnieks. Tā kā prasītājas ir atteikušās no savām prasībām par pagaidu noregulējumu lietā T-309/04 R un lietā T-317/04 R un Komisija nav prasījusi piespriest tām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajās lietās, tad lietās par pagaidu noregulējumu katra lietas dalībniece sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

237 Tā kā *UER*, persona, kas iestājusies lietā T-309/04 *TV2 A/S* prasījumu atbalstam, nav prasījusi atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tad tā sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

238 *SBS* un *Viasat*, personas, kas iestājušās lietā T-309/04 Komisijas prasījumu atbalstam, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

*Par tiesāšanās izdevumiem lietās T-329/04 un T-336/04*

239 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Turklāt atbilstoši šī paša reglamenta 87. panta 3. punktam Pirmās instances tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs vai ja pastāv izņēmuma apstākļi.

240 *Viasat* un *SBS*, kas ir gan prasītājas, gan personas, kas iestājušās lietā T-329/04 un lietā T-336/04 viena otras atbalstam, saistībā ar attiecīgi to izvirzītajiem atcelšanas pamatiem par *TV2* sabiedrisko pakalpojumu uzdevuma kvalificēšanu kā PVTN spriedums nav labvēlīgs. Turklāt Pirmās instances tiesa ir konstatējusi, ka, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma atcelšanu prasību lietā T-309/04 un lietā T-317/04 ietvaros, nav jāpārbauda citi šo prasītāju izvirzītie atcelšanas pamati.

241 Šādos apstākļos Pirmās instances tiesa nolemj, ka *Viasat* un *SBS* katra pati sedz savus tiesāšanās izdevumus, kas tām radušies gan kā prasītājām, gan arī kā personām, kas iestājušās lietā T-329/04 un lietā T-336/04, kā arī atlīdzina attiecīgi vienu desmitdaļu Komisijai lietā T-329/04 radušos tiesāšanās izdevumu un vienu desmitdaļu Komisijai lietā T-336/04 radušos tiesāšanās izdevumu.

242 Šo pašu iemeslu dēļ *Viasat* atlīdzina vienu desmitdaļu *TV2 A/S*, Dānijas Karalistei un *UER* kā personām, kas iestājušās lietā T-329/04 Komisijas prasījumu atbalstam, radušos tiesāšanās izdevumu, bet *SBS* atlīdzina vienu desmitdaļu šīm pašām lietas dalībniecēm kā personām, kas iestājušās lietā T-336/04 Komisijas prasījumu atbalstam, radušos tiesāšanās izdevumu.

243 Komisija, kā arī *TV2 A/S*, Dānijas Karaliste un *UER*, kā personas, kas iestājušās lietā T-329/04 un lietā T-336/04 šīs iestādes prasījumu atbalstam, sedz katra deviņas desmitdaļas savu lietā T-329/04 un lietā T-336/04 radušos tiesāšanās izdevumu.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

nospriež:

**1) lietas T-309/04, T-317/04, T-329/04 un T-336/04 tiek apvienotas sprieduma taisīšanai;**

**2) atcelt Komisijas 2004. gada 19. maija Lēmumu 2006/217/EK par Dānijas īstenotajiem pasākumiem attiecībā uz *TV 2/Danmark*;**

**3) *TV 2/Danmark A/S*, Dānijas Karaliste un Komisija sedz katra pati savus lietā T-309/04 R un lietā T-317/04 R radušos tiesāšanās izdevumus;**

**4) Komisija sedz savus lietā T-309/04 un lietā T-317/04 radušos tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina *TV 2/Danmark A/S* un Dānijas Karalistei šajās lietās radušos tiesāšanās izdevumus;**

**5) *Union européenne de radio-télévision* (*UER*), *SBS TV A/S*, *SBS Danish Television Ltd* un *Viasat Broadcasting UK Ltd* sedz katra pati savus lietā T-309/04 radušos tiesāšanās izdevumus;**

**6) *SBS TV*, *SBS Danish Television* un *Viasat Broadcasting UK* katra pati, gan kā prasītājas pamata lietā, gan arī kā personas, kas iestājušās lietā T-329/04 un lietā T-336/04, sedz savus tiesāšanās izdevumus;**

**7) *Viasat Broadcasting UK* atlīdzina vienu desmitdaļu Komisijai, *TV 2/ Danmark A/S*, Dānijas Karalistei un *UER* lietā T-329/04 radušos tiesāšanās izdevumu;**

**8) *SBS TV* un *SBS Danish Television* atlīdzina vienu desmitdaļu Komisijai, *TV 2/ Danmark A/S*, Dānijas Karalistei un *UER* lietā T-336/04 radušos tiesāšanās izdevumu;**

**9) Komisija, *TV 2/Danmark A/S*, Dānijas Karaliste un *UER* sedz katra deviņas desmitdaļas savu lietā T-329/04 un lietā T-336/04 radušos tiesāšanās izdevumu.**

Vilaras Martins Ribeiro Jürimäe

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2008. gada 22. oktobrī.

Sekretārs Priekšsēdētājs

E. Coulon M. Vilaras

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas . . . . . II - 2942

Prāvu rašanās fakti . . . . . II - 2945

Process . . . . . II - 2950

Lietas T-309/04 un T-317/04 . . . . . II - 2950

Lieta T-329/04 . . . . . II - 2952

Lieta T-336/04 . . . . . II - 2953

Lietas dalībnieku prasījumi . . . . . II - 2955

Juridiskais pamatojums . . . . . II - 2957

Par prasību lietās T-309/04 un T-317/04 pieņemamību . . . . . II - 2957

Par lietas būtību . . . . . II - 2963

Par pirmo prasības pamatu lietā T-329/04 un otro prasības pamatu lietā T-336/04, kuri attiecas uz PVTN, kas ir *TV2* sabiedrisko pakalpojumu uzdevums, kļūdainu kvalificēšanu . . . . . II - 2965

— Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 2965

— Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 2969

Par pirmo prasības pamatu lietā T-309/04 un lietā T-317/04, kas attiecas uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu . . . . . II - 2978

— Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 2978

— Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 2980

Par otro prasības pamatu lietā T-309/04 un lietā T-317/04, kas attiecas uz EKL 87. panta 1. punkta pārkāpumu, jo licenču līdzekļi, kā arī ieņēmumi no reklāmas pārdošanas, kas *TV2* tiek pārskaitīti ar *Fonds TV2* starpniecību, nav valsts līdzekļi II - 2984

— Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 2984

— Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 2987

Par iebildumu prasībā lietā T-309/04 un prasībā lietā T-317/04 attiecībā uz apstrīdētā lēmuma nepietiekamu pamatojumu, kas izriet no Komisijas pienākuma veikt pārbaudi pārkāpuma . . . . . II - 2991

— Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 2991

— Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 2993

Par tiesāšanās izdevumiem . . . . . II - 3011

Par tiesāšanās izdevumiem lietās T-309/04 un T-317/04 . . . . . II - 3011

Par tiesāšanās izdevumiem lietās T-329/04 un T-336/04 . . . . . II - 3012